

Filmový scénář scénář k pohádkovému

příběhu:

Neposlušná dcera.

Podle námětu, který stvořil: Ing. Stanislav Svrčina

Scénář podle námětu se snažil dotvořit: Ing. Stanislav Svrčina

Upozornění:

Námět i divadelní scénář je duševním vlastnictvím autora.

Slovo autora

Tato pohádka vypráví o lidských vztazích a jejich morálních vlastnostech. Může být účelově může být zasazena do konkrétní české oblasti a s typickým nářečím, zvyky, kroji či přírodou. Trikově je pohádka nenáročná, což znamená nižší rozpočtové náklady na její realizaci.

Synopse.

Děj se odehrává na vesnici, kde hostinská Kačabová a její dcera Dana mají v pronájmu malou hospůdku i s bytem nad ní. Tyto nemovitosti jim pronajímá pan Albert, který slibuje paní hostinské Kačabové, že když našetří peníze a pak koupí jeho pronajatou hospodu, on si vezme její dceru za ženu, ale jen s podmínkou, že tuto koupenou hospodu pak dcera od hostinské dostane věnem.

Dcera Dana s vidinou toho, že si ji bohatý Albert vezme, popohání svou maminku k podvádění hostů, aby našetřila peníze na koupi hospody co nejrychleji. Hostinská ji domlouvá, že by si měla raději vzít čeledína Martina, který by ji na rukou nosil a nemuseli by šidit, ale dcera Dana má svoji hlavu a požaduje, aby matka Kačabová pro její dobro hosty dále šidila. Podvádění hostů se však hostinské i dceři vymstí, protože jednoho dne ošidí Svatého Petra, který přijde do hospůdky na pivo a ten požádá Pánaboha, aby peníze, které byly našetřené podvodem, hostinská pozbyla. Pánbůh souhlasí a peníze hostinské shodou okolností odcizí cukrářovic dcera Leona spolu s Albertem, které prohaný Albert rovněž přislíbil, že si ji vezme.

Hostinská Kačabová a její dcera Dana jsou nešťastné, jejich našetřené peníze na koupi hospody jsou pryč a prohaný Albert, který dobře ví, kde se peníze poděly, se s chudou Danou ženit nebude, ledaže by Dana dále pracovala v hospodě v pronájmu a znovu si peníze našetřila. Aby však našetřila rychleji, Albert Daně poradí, aby se zbavila své matky Kačabové, která je stará a není v hospodě už prospěšná. Dcera s nápadem

souhlasí a tak matka Kačabová zůstává bez práce.

Kačabová, která nemá práci, a zůstala i bez přístřeší, chodí od domu k domu, žádá o jakoukoliv službu, ale bohužel, nikdo již starou ženu nechce zaměstnat. Vypadá to, že stará Kačabová žádnou práci nenajde a bude muset žebrot.

U Svatého Petra, který sleduje osud Kačabové, se pohne svědomí, poněvadž si uvědomí, že si takový osud Kačabová nezaslouží. Přece jenom šidila kvůli mateřské lásce k dceři, která ji k tomu popoháněla. Opět žádá Pánaboha, aby zakročil a trest Kačabové zmírnil. Pánbůh nakonec souhlasí.

V nedalekém lese žijí dva loupežníci Javor a Valibuk. Loupežnické řemeslo jim vynáší, ale nemá jim kdo uklízet v jejich loupežnické chýši. Na jedné z loupežnických výprav se střetnou s Kačabovou a nabídnou ji střechu nad hlavou. Kačabová nemá kam jít, a tak službu přijímá.

V tuto dobu Dana pracuje v hospodě a do ní dochází na pivo Albert. V hospodě se objeví i cukrářovic Leona, která žárlí na Danu, protože se po vesnici vypráví o možném sňatku Alberta s Danou, a požaduje, aby Albert oznámil Daně, že si nevezme ji, ale Leonu. Albertovi se do toho moc nechce, ale nakonec Daně tuto skutečnost oznamuje. Dana se hněvá na Alberta, v hospodě končí a odchází si najít rovněž jinou práci jako její matka. Je mladá, hezká a pracovitá. Šance, že najde práci a možná i ženicha, je velká. Bohužel, lidé ji nemohou zapomenout, jak se zachovala ke své matce, a tak nikdo ji do služby vzít nechce.

Loupežníci se od Kačabové, která uklízí a vaří v loupežnické chýši, doví, proč zůstala Kačabová bez práce a moudře usoudí, že ztracené peníze nejspíše ukradl Albert, což se jim zdá nespravedlivé. Rozhodnou se tedy, že ty peníze Albertovi vezmou. Navštíví hospodu, kde potkají Alberta a i Leonu, která tam dělá po Daně hostinskou. Hospodě se nedaří. Leona je na hosty hubatá a tak hospoda ztratila všechny své štamgasty. Leona je nevrlá i na loupežníky, kteří přišli do hospody se najíst a napít, a když ji to Albert vyčte, urazí se a z hospody odchází. Albert ve slabé chvíli prozradí Javorovi a Valibukovi, kde Leona schovává ukradené peníze a loupežníci neváhají. V noci se vkradou do domu Leony a peníze vezmou.

Do loupežnické chýše přichází Javor i Valibuk v dobré náladě. Mají u sebe odcizené dukáty a i Kačabové slibují, že ji něco dají. Kačabová ale s kradenými penězi nic nechce mít společného, protože by se dopustila hříchu a i loupežníky varuje, že by mohli skončit v pekle. Loupežníci si z varování hlavu žádnou hlavu nedělají a jdou spát.

Svatý Petr opět vyhledá Pánaboha a prosí ho, aby Kačabové zase pomohl. Když Pánbůh řekne, že ji už pomohl dost, Svatý Petr namítá, že služba u loupežníků není žádná pomoc a požaduje, aby peníze, které Kačabová pozbyla, znovu získala. Nakonec se Pánbůh dal umluvit a slibuje, že to zařídí, ale pod jednou podmínkou. Peníze, které Kačabová získá, použije ke prospěchu lidí, což Svatý Petr slibuje.

Loupežníků Valibukovi a Javorovi se zdál hrozný sen. Byli u posledního soudu a tam je Pánbůh odsoudil do pekla, kde se oba vařili v kotlích, pod které přikládali čerti. Na druhý den ráno byli loupežníci zkroušení a odcházejí z loupežnické chýše se napravit, přičemž

všechny peníze, které lidem ukradli, dávají Kačabové. Ta je nechce, ale navštíví ji Svatý Petr, který ji přemluví, aby si je vzala a použila pro dobro lidí. Kačabová nakonec peníze přijímá.

Kačabová navštíví hospodu, kde nejsou žádní hosté a jenom Albert sedí za stolem a sám si pro sebe čepuje pivo. Na návrh Kačabové, že si hospodu koupí okamžitě přistoupí a tak novou majitelkou se stává staronová hostinská Kačabová. Hospoda se opět zaplňuje hosty, Kačabová je k hostům uctívá a chudině dává jídlo zdarma.

V tu dobu se ulicí toulá žebračka, není ji vidět moc do tváře, protože je zahalená. Martin, čeledín ze statku, který si na Danu kdysi myslel, žebračku potká a když zjistí, že se třese se zimou, odvádí ji do hospody, kde se ji stará Kačabová ujme. Když žebračka odhalí tvář, hostinská Kačabová zjistí, že je to její dcera, která prosí o odpuštění. Nakonec všechno dobře dopadne, Kačabová přijme dceru zpět, ta si vezme čeledína Martina a Albert je rád, že na svatbě může být přítomen, když bude čepovat pivo, což mu nevadí, protože on má české pivo nade vše rád.

Obsazení

postava	pohlaví	poznámka
Kačabová - hostinská	žena	
Valibuk - loupežník	muž	Postava musí mít vousy
Javor - loupežník	muž	
Dana – dcera hostinské	žena	
Albert	muž	
Martin - čeledín	muž	
Pánbůh	muž	
Sv. Petr	muž	
Leona – nevěsta Alberta	žena	
Matka Leony	žena	
Děvečka	žena	
Pantáta	muž	
Panímáma	žena	
Chalupník	muž	

Filmový scénář má 91 stran a 27 obrazů.

Filmový scénář: Neposlušná dcera.

autor: Ing. Svrčina Stanislav

1. INT. V HOSPODĚ - DEN

Hospodský interiér, stoly, židle , stará pípa, u ní stojí Kačabová a její dcera Dana, u stolu sedí hosté a Martin. Všichni popíjejí pivo. Dcera Dana poučuje svou matku.

DANA

A povídám ti mami, ne abys zase spočítala útratu našich hostů správně, jako posledně. Vždycky jim musíš něco připočíst, aby se nám penízky jenom sypaly.

KAČABOVÁ

Kačabová se snaží dceři domluvit.

Danuško, ale to přece není správné, co by tomu řeknou lidé.

DANA

Lidi? Na ty já kašlu. Kdyby měli příležitost, také by šidili.

KAČABOVÁ

Kačabová se koukne na hosty.

Někteří určitě, ale my přece nemusíme šidit, však se nám daří.

DANA

Daří? Ty děláš tak, jako bychom měli ve spíži schovanou truhlu dukátů.

KAČABOVÁ

To nemáme, ale něco našetříno přece jenom máme.

DANA

Ale pořád málo. Víš, že chceme tu hospodu koupit, vždyť jsme tu v nájmu. A ještě nám nějaký dukát bohužel chybí.

KAČABOVÁ

Kačabová chlácholí dceru.

No a? Tak nám to šetření potrvá trochu déle. Kvůli

toho přece nemusíme hned šidit.

DANA

Jenže Albert je už netrpělivý.

KAČABOVÁ

Tak chvílku ještě s prodejem počká.

DANA

Ale já nepočkám. Víš, že se chci vdávat a on říká, že si mně nevezme, dokud od něho tu hospodu neodkoupíme.

KAČABOVÁ

Kačabová kroutí hlavou.

To ti řeknu, to je ti podivná láska láska.

DANA

Proč podivná? Vezme si mně až budu bohatá.

KAČABOVÁ

Tobě se to zdá normální? Já myslel, že si bere z lásky a ne pro peníze.

DANA

Dana plísnila matku.

Ty tomu vůbec nerozumíš. Albert si přece nemůže vzít holku, která nemá žádný majetek, ale až tu hospodu od něho koupíme, to panečku bude jiné kafe.

KAČABOVÁ

Tak z toho mám právě obavu. Nechceš si raději vzít někoho, kdo tě bude mít upřímně rád?

DANA

Koho tím myslíš?

KAČABOVÁ

Kačabová ukazuje ke stolu, kde sedí Martin.

Podívej se na Martina, proč myslíš, že tu chodí?

DANA

Asi mu chutná pivo ne?

KAČABOVÁ

To možná také, ale hlavně tu chodí kvůli tobě.

DANA

Kvůli mně?

KAČABOVÁ

Nemůže z tebe oči spustit.

DANA

Vždyť je to jenom čeledín a je chudý jako kostelní myš.

KAČABOVÁ

Kačabová domlouvá dceři.

No vidíš. Peníze nemá a přece jde na pivo, i když utratí poslední krejcar, jenom, aby tě viděl. A je slušný a pracovitý.

DANA

Dana pochybovačně.

A co z toho, s ním bych žádné terno neudělala.

KAČABOVÁ

Kačabová volá na Martina.

Martine můžeš sem přijít na chvíli?

MARTIN

Martin se nesměle zvedne od stolu a přichází k pípě.

Chtěla jste něco paní hostinská?

KAČABOVÁ

Řekni upřímně, že se ti líbí tady Danuška?

MARTIN

Martin se uculuje.

Hodně se mně líbí.

KAČABOVÁ

A že by sis ji vzal za ženu?

MARTIN

Martin si klekne před Danou.

Kdyby sis mně vzala, na rukou bych tě nosil.

DANA

Dana Martina nešetrně odstrčí.

Jenže já žádného chudáka nechci, vezmu si Alberta, ten pracovitý být nemusí a na rukou mně také nosit nebude. Přece budu jezdit v kočáře.

Martin se zklamaně postaví na nohy a odchází z hospody.

KAČABOVÁ

S tebou není žádná kloudná řeč, ale pamatuj si, může se ti to jednou vymstít.

DANA

Dana samolibě.

Neměj péči matko, já se o sebe umím postarat, i kdyby byl proti mně sám Pánbůh.

KAČABOVÁ

Kačabová se zhrozí a zakryje dceři ústa.

Doufám, že tě neslyšel, to by nemuselo dobře skončit.

DANA

Dana matce odtáhne její ruku.

Klidně ať to slyší, já mám pro strach uděláno

Do hospody vchází host, je starý, vypadá jako poustevník a sedá si ke stolu. Dana matku pobízí.

KAČABOVÁ

Danuško podívej, máme tu nového hosta.

DANA

Danuška si mne ruce.

To je dobře, takoví se nechají snadno oškubat.

KAČABOVÁ

Kačabová káravě.

Snad bys toho stařečka nechtěla vzít na hůl?

DANA

Dana se pokrytecky usmívá.

A proč ne? Takoví si nevšimnou, že jim z kapsy ubude více krejcarů, než muselo.

KAČABOVÁ

Danuško, ale přece jenom, je to starý člověk a na ty penízky, které má, se určitě hodně při svém věku nadřel.

DANA

No a? Já se také dřu od rána do večera a nikdo mně nedá nic zadarmo.

Kačabová mávne odevzdaně rukou a jde ke stolu, kde se usadil poustevník.

KAČABOVÁ

Kačabová dojde ke stolu, kde sedí poustevník.

Pozdrav Pánbůh dědečku, co byste si přál?

SV. PETR

Dejšto Pánbůh paní hostinská, mám ukrutnou žízeň, dal bych si jedno pivo jako křen.

KAČABOVÁ

Samozřejmě, jsem k Vaším službám. Už pro něho běžím.

Kačabová jde k pípě, za kterou stojí Dana.

KAČABOVÁ

Danuško, načepuj hostu pivo, má velkou žízeň.

DANA

Dana načepuje pivo pod míru a podává ho matce.

Danuško, nechceš to pivo dolít, vždyť je ho tam sotva polovička.

DANA

Dana odfrkne.

Kuš, nic dolévat nebudu, pivo je pro takové staříky zdraví škodlivé, vždyť už teď vypadá ten poustevník, jako by se rána neměl dožít.

KAČABOVÁ

Ale co když si toho všimne, že to pivo je pod míru.

DANA

Ničeho si nevšimne. Jen se na něho podívej, ten bude mít problém uvidět na stole ten korbel, natož jestli je naplněný po okraj pivem.

KAČABOVÁ

Kačabová vzdychne.

Jak myslíš, snad si toho nevšimne.

Kačabová jde ke stolu, kde sedí host. Postaví půllitr na stůl.

KAČABOVÁ

Tady máte to pivečko.

Sv. Petr se na pivo nedůvěřivě podívá.

SV. PETR

Nezdá se Vám, že to pivo je pod míru?

Kačabová se kroutí a škrábe se za uchem a s nechutí začne lhát.

KAČABOVÁ

Víte, dneska je tady v hospodě strašně horko a to pivo se rychle z toho korbele vypařuje.

SV. PETR

To by tu snad muselo být jak v pekle, aby se to pivo tak rychle ztrácelo.

KAČABOVÁ

Nevím, jak je v teple horko, ale určitě bych se tam nechtěla dostat.

SV. PETR

S takovou, co tady předvádíte, se tam můžete dostat naopak velmi rychle.

Sv. Petr vypije pivo.

No nic, pivo jsem dopil, doneste mně účet a já ho zaplatím.

Kačabová jde zahanbeně k pípě, kde čeká dcera.

DANA

Co jsi u toho poustevníka tak dlouho dělala?

KAČABOVÁ

Že je pivo pod míru poznal a já se teď cítím jako zloděj.

DANA

No jéjé, tak to poznal. Však se nic nestalo.

KAČABOVÁ

Jenže ho to asi dopálilo, nic si už neobjedná a chce zaplatit. Mám mu přinést účet.

DANA

Dana vytáhne lístek a připiše mu tam o jednu čárku navíc.

Tak mu se u nás nelíbí, tak mu dej jeho lístek.

KAČABOVÁ

Kačabová se nevěřícně dívá na dceru.
Počkej, co to děláš Danuško?

DANA

Připsala jsem mu čárku.

KAČABOVÁ

Ale on nevypil dvě piva.

DANA

Nevypil, ale zaplatí za dvě neřád jeden.

KAČABOVÁ

Vždyť přece ví, že vypil jenom jedno.

DANA

Prosím tě máti, ten jeho mozek je už dávno ztrouchnivělý, on si určitě nepamatuje, ani co měl dnes k jídlu.

KAČABOVÁ

Jenže mně se nezdá, že by byl zapomnětlivý.

DANA

Dana na lístek připisuje další položku.

No vidíš, že mně to hned nenapadlo, ještě mu tam připišeme nějaké jídlo.

KAČABOVÁ

Co to zase děláš Danuško?

DANA

Připsala jsem mu tam ještě utopence.

KAČABOVÁ

Kačabová smutně krouť hlavou.

Já ti nevím holka, jestli je to dobře, co děláš.

DANA

Pro mně je to určitě dobře, nepostávej tu a běž za ním, ať nám neuteče bez placení.

Kačabová jde pomalým nechtěným krokem k hostu a podává lístek na stůl.

KAČABOVÁ

Tak tady je ten účet.

SV. PETR

Sv. Petr se na lístek podívá a na chvíli přemýšlí.

To je můj účet? Nespletla jste se paní hostinská?

KAČABOVÁ

Kačabová se potí.

Kdepak, tolik hostů tu není v hospodě, abych měla velký frmol a zmýlila se.

SV. PETR

Ale pokud se nemýlím, já jsem měl jenom jedno pivo a vůbec jsem nic nejedl.

KAČABOVÁ

Kačabová se snaží přesvědčit poustevníka

Dědečku, však jste už zapomněl, já také nejsem už nejmladší a večer sním ve spíži klobásku a ráno si jdu pro ni zase, protože jsem zapomněla, že jsem ji večer spořádala.

SV. PETR

Svatý Petr se mračí.

Dobře, nebudu se s Vámi přít, já zaplatím, ale ještě spolu zúčtujeme.

KAČABOVÁ

Když zaplatíte, tak znovu účtovat už nemusíme.

SV. PETR

Ale musíme, to pravé zúčtování totiž teprve přijde.

Sv. Petr pokládá dukát na stůl a odchází. Dana přijde ke stolu.

DANA

Máti, nevíš, co tím myslel, že přijde pravé účtování?

KAČABOVÁ

Kačabová je vystrašená.

Mám takový dojem, že nám chtěl říct, že nám ty švindly někdo jednou spočítá.

Dana bere dukát ze stolu do ruky. Zkouší zuby, jestli je pravý.

DANA

Třesky plesky, Zaplatil nám desetkrát více a ani nemrkl okem.

KAČABOVÁ

Kačabová nevěřícně kroutí hlavou.

To není jen tak. To nedopadne dobře.

DANA

Máti, snad by ses nebála nějakého staříka?

Do hospody vchází Albert.

ALBERT

Dobrý den vinšuji.

Dana k němu přibíhá a dá mu pusu. Albert se trošku odtahuje.

DANA

To jsi hodný, že jsi přišel za mnou.

ALBERT

Za tebou a také kvůli dobrému pivu, mám strašnou žízeň.

DANA

Mamko, běž načepovat Albertovi pivečko.

KAČABOVÁ

Samozřejmě, už běžím.

ALBERT

Tak co Dano, šetříš na své věno?

DANA

Dana se chlubí.

Samozřejmě, podívej.

Dana ukáže Albertovi dukát, který má v ruce. Albert bere dukát do ruky.

ALBERT

Albert nemůže spustit z dukátu oči.

No, to je výborné Vidím, že za chvíli si budeš moci ode mě koupit celou hospodu.

DANA

Dana bere Albertovi dukát z ruky,

Dělám co můžu, abych co nejrychleji našetřila.

ALBERT

Výborně má budoucí ženo, Sotva odkoupíte ode mě tu hospodu, vezmu si tě a tu hospodu ti dá matka věnem.

Kačabová nese pivo Albertovi. Ten ho bere a pije.

KAČABOVÁ

Pane Alberte, a nešlo by to si vzít mou dceru trošku dříve.

ALBERT

Albert se vykrucuje.

Paní hostinská, to by nešlo, co by tomu řekli lidi. Já si přece nemohu vzít holku, která je chudá, ale když bude mít Dana pořádné věno, tu bude úplně něco jiného.

DANA

Dana omlouvá Alberta.

Vidíš matko, Albert by si mně vzal hned, ale nemůže. Co by tomu řekli lidi?

ALBERT

Albert smutně pokyvuje.

Nedá se nic dělat, Dana musí napřed našetřit a koupit moji hospodu.

KAČABOVÁ

Jak myslíte pane Alberte. Když nejde, tak nejde
Dáte mně pět krejcarů.

ALBERT

Albert je udiven.

A za co?

KAČABOVÁ

No přece za to pivo.

ALBERT

Ale to je přece má hospoda?

KAČABOVÁ

A my tu dřeme od rána do večera a platíme
Vám vysoký nájem.

DANA

Máti, ale to je přece Albert? Můj budoucí manžel.

KAČABOVÁ

No a co. Zatím je to host jako každý jiný. Takže
mně pan Albert dá pět krejcarů.

ALBERT

Albert vytahuje nechtěně z kapsy pět
krejcarů.

To jsem tedy nečekal a budu si to pamatovat.

KAČABOVÁ

Kačabová bere pět krejcarů od Alberta.

Dáte si ještě jedno pivečko?

ALBERT

Nějak mně na to pivo přešla chuť.

DANA

Dana se snaží roztržku urovnat.

Alberte, až si mně vezmeš, tak to pivo už tady budeš
mít zadarmo.

ALBERT

Tak to bude asi ještě trochu trvat co?

DANA

Ani ne, myslím, že už za týden budu mít dukátky
pohromadě.

ALBERT

Tak já jdu a přijdu až za týden.

Albert odchází z hospody.

DANA

Dana je rozčilená.

Máti, to jsi neměla, vždyť ty jsi Alberta přímo vystrnadila z té hospody.

ALBERT

A co sis myslela, dřeme tu každý den, kvůli tobě podvádím slušné hosty a pak přijde pan Albert, kterému platíme nekřesťanské peníze za nájem a my mu dáme pivo zdarma?

DANA

Nezapomeň, že je to můj budoucí muž a máme se rádi.

KAČABOVÁ

Nevím, jak ty, ale z jeho strany je to podivná láska, když si tě nechce vzít, jedině až budeš bohatá.

DANA

Bohužel, s tím nic neuděláme, tak to u těch bohatých lidí chodí a jestli se mezi ně chceme dostat, musíme zbohatnout.

KAČABOVÁ

Jenomže způsob, který nás přivede k bohatství se mně pranic nelíbí.

DANA

Bohužel Pánbůh nám nedopřál najít poklad, tak hold musíme lidi šidit.

KAČABOVÁ

Tak já ti něco řeknu Danuško, také se může stát, že se Pánbůh shora na nás dívá a pěkně nám to jednou počítá.

DANA

Dana mávne rukou.

Nemaluj čerta na zeď máti, Pánbůh má jiné starosti, než pozorovat, jak to tady vedeme.

KAČABOVÁ

Kačabová hrozí prstem.

Jenom aby, dobře víš, že tam nahoře mají oči všude.

Střih

2. EXT. V NEBI - DEN

Pánbůh se prochází po nebi a naproti němu jde Svatý Petr.

PÁNBŮH

Kde vězíš Svatý Petře, za branou stojí dušičky a ty se někde touláš?

SV. PETR

Odskočil jsem si na chvíli na Zem, kde se shromažďuje více lidí pohromadě.

PÁNBŮH

Ty jsi byl v kostele?

SV. PETR

Ale kdepak, měl jsem hroznou žízeň a mešní víno mně nechutná, tak jsem šel do hospody na pořádně pěnové pivo.

PÁNBŮH

Pánbůh kárá Svatého Petra.

Do hospody bys neměl chodit, To není vhodné prostředí pro svatého muže.

SV. PETR

Já vím, ale když to české pivo je tak boží.

PÁNBŮH

No dovol, pivo není vůbec moje dílo. Je v tom alkohol a lidé se z něho opíjejí a pak dělají samé neplechy a lotroviny.

SV. PETR

Tak to máš pravdu, protože mně tam vzali pěkně na hůl.

PÁNBŮH

Dobře ti tak, neměl jsi tam vůbec chodit.

SV: PETR

Sv. Petr spiklenecky.

A to ti nevadí, že mně ošidili?

PÁNBŮH

Vůbec ne.

SV. PETR

Jenže když ošidili mně, svatého muže, to je jako by ošidili samotné nebe.

PÁNBŮH

Tak co ti vlastně provedli?

SV. PETR

Zaplatil jsem za něco, co jsem si vůbec nekoupil.

PÁNBŮH

A proč jsi to platil?

SV. PETR

Proč, proč, protože jsem počítal s tebou, že mně pomstíš.

PÁNBŮH

Svatý Petře, neříká se pomstíš, ale spravedlivě potrestáš.

SV. PETR

Sv. Petr hrozí neznámým směrem.

To je snad jedno, musí poznat, zač je toho loket.

PÁNBŮH

Tak dobře, já na tu hostinskou pošlu čerty, ať ji rovnou odnesou do pekla.

SV. PETR

No jo, ale to by nemusela vědět ani, proč se tam dostala.

PÁNBŮH

Tak co bys vlastně chtěl?

SV. PETR

Nejlepší by bylo, kdyby o ty peníze, o které ošidila mně a ostatní lidi, přišla.

PÁNBŮH

A jak si to představuješ? To jim ty peníze mám ukrást?
Neznáš desatero přikázání?

SV. PETR

Znám, ale ty už něco vymyslíš.

PÁNBŮH

Pánbůh krátce přemýšlí.

Tak víš co, já to zařídím, aby ty peníze pozbyla,
aniž bych já hnul prstem.

SV. PETR

Svatý Petr je zvědavý.

Ty jsi otevřená hlava, a jak to uděláš?

PÁNBŮH

To nech na mně a nebuď zvědavý.

SV. PETR

Sv. Petr prosí.

Panebože, prozrad'. Vždyť jsem tvá pravá ruka.

PÁNBŮH

Tak dobře. Snad ti bude stačit, když ti řeknu, že na světě je dost chamtivých lidí, kteří by měli o její ošizené peníze zájem, stačí jenom popostrčit.

Pánbůh odchází v nebi a Sv. Petr jde za ním.

SV. PETR

A to je všechno co mně řekneš, tak z toho moc moudrý teda nejsem.

Střih

3. INT. V HOSPODĚ - VEČER

Dana sedí u stolu a přepočítává peníze, za výčepem stojí hostinská Kačabová.

KAČABOVÁ

Tak se mně zdá, že dnes už nikdo nepřijde, vždyť je už skoro noc.

DANA

To je škoda.

KAČABOVÁ

No tak Danuško, vždyť jsme si dnes nahrabali celkem dost.

DANA

Dana poučuje svou matku.

Zapamatuj si máti, co se týče peněz, nikdy není dost.

KAČABOVÁ

Snad by si nechtěla mít majetek jako nějaká královna?

DANA

A proč ne? Kdyby tady chodili takoví poustevníci jako dneska, co na počkání rozdávají dukáty, to by se rychle šetřilo.

KAČABOVÁ

Tak ten mně zrovna mrzí. Chudáka starce jsme vzali pěkně na hůl.

DANA

No a co? Na světě se bude mít dobře jen ten, kdo je chytřejší než ostatní.

KAČABOVÁ

Já vím, že jsi chytrá, ale proto snad nemusíš šidit.

DANA

Musím, chci se rychle vdávat a to s tím souvisí.

KAČABOVÁ

A stojíš ti to za to?

DANA

To víš, že stojíš, kdybych byla poctivá, to bych se tak vdávala ž v šedesáti, a to pochybuji, že by na mě Albert počkal.

KAČABOVÁ

No a kolik nám ještě chybí penízků, abychom už měli na koupi té hospůdky.

DANA

Já si myslím, že ještě tak týden, a máme našetřeno.

Dana posbírání peníze ze stolu a nese je k výčepu, dává je do zásuvky.

KAČABOVÁ

Můžeš mně říct Danuško, proč ty peníze schováváš tady? Ještě nám je někdo ukradne.

DANA

Tady je to lepší, vždyť jsme tu každý den od rána až do noci. Tu jsou v největším bezpečí.

KAČABOVÁ

Ale až odejdeme, může je někdo ukrást.

DANA

Dana mávne rukou.

Prosím tě, kdo by hledal peníze ve výčepu, u výčepu se hledalo odjakživa jedině pivo.

KAČABOVÁ

Aspoň jsme si měli pořídit psa, aby to tu hlídal.

DANA

Psa, máš rozum máti, víš co takový pes sežere?

KAČABOVÁ

Abys nakonec nelitovala, že ho tu nemáme.

DANA

Neboj se, tady hledat peníze nikdo nebude, to by snad musel zloději Pánbůh nakukat, kde máme schované naše úspory.

KAČABOVÁ

Jak myslíš, tak jdeme na kutě, zítra brzo ráno zase vstáváme a musíme se aspoň trochu vyspat.

Dana a Kačabová odcházejí z hospody.

4. INT. V POKOJI LEONY – NOC

Pokoj Leony vypadá klasicky, je v něm stůl, dvě židle a vedle postel s peřinou a polštářem.

V pokoji sedí Leona a její matka. Obě jsou oblečeny v nočním prádle a přichystány, že si půjdou lehnout.

MATKA

Slyšela jsem ve městě Leonko, že tvůj Albert chodí nějak moc často do své hospody.

LEONA

No a co? Je to jeho hospoda, akorát ji pronajímá staré Kačabové a její dceři.

MATKA

Jenomže se proslýchá, že Kačabová odkoupí od Alberta hospodu a pak si Albert vezme dceru Kačabové a ta tu hospodu dá své dceři věnem.

LEONA

Leona se rozčílí.

Jestli je to pravda, tak si to Albert ode mě pěkně slízne. Však zítra má přijít ke mně na návštěvu.

MATKA

Nebud' taková hrrr, bude dobré zjistit, jaké má Albert úmysly, a kdyby to vypadalo, že tě chce opustit, musíš nasadit svou ženskou chytrost, aby bal Albert přesvědčený, že ty jsi ta výhodnější partie pro něho.

LEONA

Máš pravdu matko, budu muset na něho opatrně, aby ho nenapadlo se se mnou rozejít. Je to přece jenom pro mě výhodná partie.

MATKA

Tak se na to dobře vyspi a zítra si s ním promluv, co má za lubem s tou dcerou Kačabové.

LEONA

Zítřka se to dovím a podle toho se zařídím.

MATKA

Tak já už jdu také na kutě, dobře se vyspi.

Matka Leony vstává ze židle a odchází z pokoje. Leona vstane od stolu a jde si lehnout, V posteli se převaluje a nakonec usne.

Střih

5. INT. V HOSPODĚ – NOC

V tomto střihu se bude přehrávat sen Leony, kdy Leona ve snu uvidí dceru Kačabové Danu, jak schovává peníze do zásuvky, která je součástí pípky v hospodě. (V podstatě to může být stejný střih - INT. V HOSPODĚ - VEČER , kdy Dana sedí u stolu a přepočítává peníze a pak schovává peníze do zásuvky, akorát z pohledu jiné kamery a v zamlžené poloze, aby bylo zřejmé, že jde o živý sen Leony).

Střih

6. INT. V POKOJI LEONY – DEN

V pokoji sedí u stolu Leona a někdo klepe na dveře.

LEONA

Vstupte.

Do pokoje vstupuje Albert.

ALBERT

Albert se ukloní, políbí ruku Leony.

Dobrý den Leonko, přišel jsem se na tebe podívat, jak jsem slíbil.

LEONA

Na Leoně je znát, že je trošku rozčilená.

Přišel jsi za mnou rád nebo jsi musel?

ALBERT

Co to říkáš Leonko, samozřejmě, že rád. Máme se přece oba rádi.

LEONA

Já tebe určitě, ale nevím, jestli ty stojíš o mně.

ALBERT

Samozřejmě, že stojím.

LEONA

Tak mně řekni, proč tak často chodíš do hospody?

ALBERT

Leonko, já přece chodím do své hospody, je to můj majetek, tak si ho musím hlídat.

LEONA

Jenže ve městě se povídá, že tam chodíš za Danou.

ALBERT

To myslíš dceru hostinské Kačabové?

LEONA

Přesně tu myslím a povídá se, že hostinské prodáš hospodu a pak si vezmeš její dceru a ona dostane věnem tu hospodu, takže vlastně ji zase získáš.

ALBERT

Albert se vykrucuje.

To jsou pomluvy, ale na druhé straně, kdybych já tu hospodu prodal a získala by ji Dana jako věnem, byla by to bohatá nevěsta, že?.

LEONA

Ale já budu také bohatá nevěsta, moje máti mně dá věnem svou cukrárnu.

ALBERT

Albert přemýšlí nahlas.

Cukrárna je určitě dobrá věc, ale hospoda je hospoda, tam to prostě žije.

LEONA

Leona se zhrozí.

To chceš říct, že sis to rozmyslel a mně už nechceš a vezmeš si Danu?

ALBERT

Albert rychle zamlouvá.

Ne ne Leonko, ani nápad, ale přece jenom, bylo by nejlépe kdybychom se vzali a ta hospoda byla také naše.

LEONA

Tak hostinské Kačabové tu hospodu neprodávají.

ALBERT

Albert se opět vykrucuje.

Tobě se to řekne, ale mám teď nějaké finanční náklady a ty peníze za tu hospodu bych nutně potřeboval.

LEONA

A co kdyby nám zůstala hospoda i ty peníze?

ALBERT

To by bylo ideální, ale jak to chceš udělat? Hostinská není hloupá, aby nám dala peníze, aniž bych ji neprodal hospodu.

LEONA

Tak poslouchej Alberte. Dnes se mně zdál úplně živý sen.

ALBERT

Albert trochu bezmyšlenovitě.

To mám také po pěti pivech a ještě při tom chrápu.

LEONA

Jenže já jsem nic nepila a jako by mně ten sen někdo vnuknul.

ALBERT

Tak co se ti vlastně zdálo a nenapínej?

LEONA

Zdálo se mně, že dcera hostinské schovává ty peníze na koupi hospody v zásuvce pípy.

ALBERT

Albert krčí rameny.

To je možné, zásuvka tam je, ale co já s tím?

LEONKA

My jim ty peníze potají vezmeme.

ALBERT

Ty myslíš, že jim je jako ukradneme?

LEONKA

Leona se snaží zlehčovat krádež.

No a? V Čechách krade kdekdo a navíc, co je ve tvé hospodě, je přece tvoje, A že si tam hostinská schovává peníze, je její problém.

ALBERT

Albert přemýšlí nahlas.

Nakonec máš pravdu. Jsou v mojí zásuvce v hospodě, čili jsou moje.

LEONA

Problém bude ale dostat se do té hospody, určitě ji v noci zamykají. A rozbít dveře, to by asi byl velký randál a všichni v ulici by to slyšeli.

ALBERT

Albert mávne rukou.

Tak to je to nejmenší, nechal jsem si od vstupních dveří jeden klíč, o kterém nikdo neví, takže se dostaneme dovnitř potichoučku a neuděláme nebudeme muset rozsekat zámek.

LEONKA

Leonka chválí Alberta

No vidíš Alberte, jsi šikovný, teď se nám ten klíč náramně hodí. Bude to vypadat, jako by se peníze propadly do země.

ALBERT

Tak jo, ty peníze potají vezmeme, ale kdy to uděláme?

LEONA

Nebudeme s tím otálet, v noci jdeme na to.

ALBERT

Dobře, v noci pro tebe přijdu.

Střih

7. INT. V LOUPEŽNICKÉ CHÝŠI – DEN

Loupežnická chyše bude obyčejná, na stěně by snad mohly viset bambitky, nějaký klobouk, uprostřed bude stůl a tři židle. Musí to tam vypadat nedbale,

např. Skrčený ubrus, špinavé nádobí atd.

Do loupežnické místnosti vstupuje loupežník Valibuk. Protahuje se po spánku, je totiž ráno. Za ním vstupuje do místnosti Javor. Také se protahuje. Oba si sedají ke stolu.

JAVOR

Javor setře drobký ze stolu na zem.

Tak ti řeknu Valibuku, že tu máme v naší chaloupce pěkný nepořádek.

VALIBUK

Máš pravdu, chtělo by to někoho, kdo tu pořádně uklidí.

JAVOR

Hodila by se tu ženské ruce.

VALIBUK

Ani nápad, holky jsem ze svého života vyškrtl.

JAVOR

A proč? Holka v chalupě na domácí práce by byla nejlepší.

VALIBUK

Jenomže dneska ty mladé holky jdou po úplně něčem jiném.

JAVOR

Tak to mně pověz, po čem?

VALIBUK

Když se kolem mě nějaká ochomejtla, tak jenom proto, aby mně oloupila o moje poctivě uloupené peníze.

JAVOR

Tak jestli si myslíš, že se do tebe nějaká zakouká, tak to by si musel vypadat trochu jinak.

VALIBUK

Valibuk se prohlíží.

A co jim na mně může vadit?

JAVOR

Tak třeba tvoje vousy, vypadáš jak poustevník, který prožil sto let v lese a neměl zrcadlo.

VALIBUK

Valibuk si hladí vousy.

Náhodou, to je ochrana obličeje proti mrazu v zimě. Však víš, že v lese jsou zimy tuhé.

JAVOR

Jenomže s tvou hřívou na obličeji žádná holka nepozná, jestli je to tvá hlava zepředu nebo zezadu.

VALIBUK

Nepřeháněj, mám přece výrazné oči.

JAVOR

Které probdělé noci vypadají jako dvě čocky.

VALIBUK

Já nejsem okatý, jak sova, ale ty zase máš chrup jako noty na buben, vůbec nechápu, jak to, že ti čištění těch několika vyviklaných zubů trvá půl hodiny.

JAVOR

Já si je čistím, protože je nechci ztratit. když jich mám tak málo.

VALIBUK

To máš přece fuk, připleť se do rvačky v hospodě a budeš je mít stejně venku.

JAVOR

Já se aspoň snažím, ale ty si ty zuby vůbec nečistíš, a to bys měl.

VALIBUK

A na co?

JAVOR

Protože máš hrozný dech.

VALIBUK

A jak jsi to zjistil?

JAVOR

Jednoduše, posledně jsi na toho kupce nemusel vytáhnout ani bambítku, když sebou sekl o zem.

VALIBUK

To je fakt, a ani nevím proč?

JAVOR

Protože jsi na něho zblízka dýchnul a on omdlel.

VALIBUK

Vidíš, aspoň jsem ušetřil za střelný prach.

JAVOR

Aspoň by sis měl ty vousy trochu udržovat, beztak se v nich prohánějí blešky.

VALIBUK

No a? Jsem proti nim už určitě imunní.

JAVOR

Ty možná jo, ale ta ženská, co si ji najmeme, určitě ne.

VALIBUK

Až tu bude delší dobu, také si tady na kdejakou havěť zvykne.

JAVOR

Na nic si tu nikdo zvykat nebude, my potřebujeme hlavně zkušenou hospodyni, která tu bude dělat pořádný ornung a ty malé potvůrky zlikviduje.

VALIBUK

A ty si myslíš, že nějaká taková ženská půjde do lesa dělat hospodyni do loupežnické chýše?

JAVOR

Když se dáme trochu do pucu, trochu se umyjeme abychom moc nesmrděli, možná, že si dá nějaká starší paní, která nemá nejlepší čich a zrak, říct.

VALIBUK

To myslíš, že se jako třeba okoupeme?

JAVOR

Budeme muset.

VALIBUK

A nezdá se ti to hodně drastické?

JAVOR

No tak, lidé se běžně koupou.

VALIBUK

Valibukovi se to nelíbí.

Jenže já jsem loupežník.

JAVOR

Loupežník je také člověk.

VALIBUK

Jenže pořádný loupežník má vypadat hrozivě.

JAVOR

Tak to potom zapomeň, že tu budeme mít ženskou co nás osvobodí od domácích prací.

VALIBUK

Tak jo, já souhlasím, ty služby v kuchyni mně fakt lezou na nervy.

JAVOR

No právě, i mně škrabání brambor nebaví.

VALIBUK

Tak víš co?

JAVOR

Nevím?

VALIBUK

Kdybychom při loupežení narazili na vhodnou osobu, vezmeme ji do služby.

JAVOR

Máš pravdu a to bude konec našeho trápení v loupežnické chýši.

Střih

8. EXT. PŘED HOSPODOU - NOC

Ke vstupním dveřím hospody se přikrádají dvě postavy. Je to Albert a Leona.

ALBERT

Albert se klepe strachy.

Já se trochu bojím.

LEONA

A proč?

ALBERT

Je tu tma.

LEONA

Alberte, v noci bývá tma, to je normální strašpytle.

ALBERT

Aspoň bychom si mohli zapálit malinkatou svíčku.

LEONA

Aby nás tu někdo uviděl, Na to zapomeň a otvírej.

Albert hledá po kapsách klíč, který najde a potom otvírá dveře.
Oba potají vlezou dovnitř.

9. INT. V HOSPODĚ - NOC

Leona a Albert přicházejí do místnosti, kde se čepuje pivo. Albert šlápne omylem Leoně na nohu.

LEONA

Leona bolestí zasténá.

Au, co děláš?

ALBERT

Pardon, ale je tu tma, jak v pytli.

LEONA

Však už můžeš zapálit tu svíčku, jinak bychom asi ten výčep snad nenašli.

Albert zapaluje svíčku a místnost se prosvítí temným světlem.
Albert si to namíří k regálům v hospodě, kde jsou potraviny.

LEONA

Leona ukazuje na výčep.

Kde jdeš? Výčep je tamhle.

ALBERT

Já mám hlad, jdu do spíže, doufám,
že jim tu zbyly nějaké utopenci.

LEONA

Nic jíst nebudeš, beztak to mají spočítaný a hned
by věděli, že tu někdo řádil.

ALBERT

Máš pravdu, musí to vypadat, že se ty peníze sami
vypařily.

LEONA

Tak nezdržuj a pojďme k té pípě.

Albert chytne Leonu za ruku a vede ji k pípě.

ALBERT

Tak tady je.

Leona se sehne a ošahává pípu.

LEONA

Leona najde zásuvku a otevírá ji.

Tak tady tu zásuvku máme.

ALBERT

Je tam něco?

Leona vytahuje dva pytlíky dukátů a pokládá je na stůl. Oba se dívají
do pytlíků.

LEONA

To je přímo jmění.

ALBERT

Albert chce vzít do ruky jeden pytlík dukátů.

Jeden pytlík je tvůj a jeden můj.

LEONA

Leona ho plácne přes ruku.

Nic nebudeš brát, ještě bys ho propil, každý ve vesnici

ví o tvé nezměrné lásce k pivu. A my budeme mít svatbu a ty peníze potřebujeme.

ALBERT

Albert smutně.

A nezbyly v té zásuvce aspoň nějaké krejčary?

LEONA

Na dně nějaké krejčary zůstaly, tak si je vem.

Albert dychtivě prohledává zásuvku a strká krejčary do kapsy.

ALBERT

Albert všechny krejčary posbírá.

Tak a už tam je pusto a prázdno.

LEONA

Leona se shýbá k zásuvce a zavírá ji.

Ted' to musíme narafořit tak, aby to vypadalo, že tu nikdo nebyl. Zásuvku zavřeme, svíčku zhasni a vem ji sebou. Padáme pryč.... A nezapomeň pak zamknout dveře.

ALBERT

Jasně, přece je nenechám otevřené dokořán.

Leona bere dva pytlíky dukátů ze stolu, Albert zhasne svíčku a oba se vytrácejí z hospody. Je slyšet cvaknutí zámku, když se zamykají dveře.

Střih

10. INT. V HOSPODĚ - RÁNO

Dveře do hospody se otevírají a do místnosti vchází Kačabová a její dcera Dana. Dana ještě zívá i Kačabová se protahuje.

KAČABOVÁ

Tak a zase jsme v té rachotě, musím narazit sud, ten včerejší už došel.

Kačabová odchází do vedlejší místnosti.

DANA

Také se hned pustím do práce, jenom se trošičku kouknu na ty

naše penízky.

Dana odchází za pult sahá po zásuvce a vytahuje ji prázdnou. Je celá na omdlení. Snaží se je najít, ale nikde nejsou.

Peníze se vypařily. Matko! Matko!“

Z vedlejší místnosti přiběhne matka.

KAČABOVÁ

Co tak hulákáš, na nože tě berou?

DANA

Dukáty jsou fuč.

KAČABOVÁ

Kačabové to nedochází.

Danuško, po ránu fakt nemám náladu
na blbé vtipy.

DANA

Dana se snaží ze zásuvky aspoň
vydolovat aspoň drobný peníz

Nezůstal tu ani krejcar.

KAČABOVÁ

Kačabová přiběhne k pípě a začne
zásuvku také prohledávat.

Přece tu musí někde být, vždyť se tu nikdo
do hospody nedobýval. To bychom viděly.

DANA

Dana sklesle sedne na židli.

Asi se propadly do pekla.

KAČABOVÁ

Kačabová sklesle.

Ani bych se nedivila, nebyly to poctivě vydělané
peníze.

Obě ženy sedí na židli a mají pochmurnou náladu. Do hospody vchází v dobré
náladě Albert.

ALBERT

Dobré ráno vinšuji, tak jak jsme se vyspinkali?

Dana začíná vzlykat.

ALBERT

Co se stalo, přišel jsem snad nevhod?

KAČABOVÁ

Kačabová hovoří sklesle.

Možná i vhod. Musíme Vám oznámit Alberte, že si hospodu nekoupíme.

ALBERT

Albert dělá udiveného.

Nekoupíte, a proč?

KAČABOVÁ

Zmizely naše našetřené peníze.

ALBERT

Jak se to mohlo stát?

KAČABOVÁ

Neumím si to vysvětlit, snad nějaké čáry. Hospoda byla uzamčena, nic není porušené, a přesto peníze nejsou.

ALBERT

Albert pokyvuje hlavou.

Kdo ví, třeba to byla nějaká vyšší moc, a s tím nic nenaděláme a to je mně strašně líto.

Dana se najednou vyskočí ze židle a pověsí Albertovi na krk.

DANA

Ale i tak si mně Alberte vezmeš, že ano, říkal jsi to.

Albert se jemně odtahuje od Dany.

ALBERT

To jsem říkal, ale přece jenom, když si vezmu chudou holku, ... co na to řeknou lidi.

DANA

Dana se míchá do hovoru.

Když se dva milují, tak přece lásce na lidech nezáleží.

ALBERT

To jo, samozřejmě láska je dobrá věc, ale bez peněz?

KAČABOVÁ

Ale Danuška ty peníze už nemá.

ALBERT

Tak si je musí znovu vydělat, že jo.

DANA

A jak?

ALBERT

Z hospody tě nevyháním, budeš platit nájem a vyděláš si.
A až budeš mít naspoříno, mohl bych si tě vzít.

DANA

To mám s matkou zase začít šetřit od začátku?

ALBERT

To ne.

DANA

Ne?

ALBERT

Myslím tím s matkou ne.

DANA

Dana nechápe.

Jak jsi to myslel s matkou ne?

Albert pokyne Daně, ať jde trošku bokem, at to Kačabová neslyší.

ALBERT

Podívej se, tvoje matka je hodná ženská, ale přece už jenom starší osoba. Už nezastane tolik práce, a proto ti bude na obtíž. Vždyť to zvládneš úplně sama.

DANA

Sama?

ALBERT

Podívej dva hladové krky toho sní více než jeden hezký hladový krček. A ty přece chceš co nejrychleji zase naspořit ne?

Dana nad tím na chvíli uvažuje a pak jde za matkou.

DANA

Mami, Albert říkal, že mám zase naspořit a pak si mně vezme, ale tebe už tu v hospodě nechce.

KAČABOVÁ

Kačabová je jako opařená.

Co tím chceš říci dceruško?

DANA

Tím chci říct, že by sis měla najít jinou práci.

KAČABOVÁ

A kde? Takovou starou ženu, jako já, už nikdo do práce nevezme.

DANA

Dana matku chlácholí.

Já vím, že to bude těžké, ale ty to dokážeš.

KAČABOVÁ

Pane Alberte, a můžu aspoň bydlet s dceruškou nahoře v jednom pokojíčku?

ALBERT

Albert se ošívá.

Víte Kačabová, to by nebylo dobré, pořád byste dceru přemlouvala, abyste se mohla do hospody vrátit a Dana by neměla na práci vůbec klid.

KAČABOVÁ

Kačabová smutně pohlédne na oba.

Tak já abych šla co?

ALBERT

To by bylo nejlepší.

KAČABOVÁ

Nechci ti Danuško šlapat po štěstí, jenom si nejsem jistá, jestli jsi se správně rozhodla.

Kačabová odchází do zákulisí. Dana se smutně dívá za ní. Albert

si mne ruce.

Střih

11. EXT. NA ULICI – VEČER

Ulici se loudá Kačabová. Má sebou ranec svých věcí a obchází dům od domu. Přichází ke stavení ke vchodu a klepe na dveře. Přichází ji otevřít děvečka.

KAČABOVÁ

Kačabová se pokouší o úsměv.

Děvče hezké, nemohla bys mně zavolat pantátu?

DĚVEČKA

To víte, že mohla, jenom na chvíli posečkejte, já pro něho skočím.

Děvečka odbíhá od dveří a po chvíli přichází Pantáta.

PANTÁTA

Potřebovala byste něco teta?

KAČABOVÁ

Kačabová pokorně.

Já jsem se přišla zeptat pantáto, jestli byste nenašel u Vás nějaké místo?

PANTÁTA

Myslíte, jako, že byste chtěla u mě pracovat?

KAČABOVÁ

Kačabová přikyvuje.

I s noclehem.

PANTÁTA

Pantáta kroutí hlavou.

Odpusťte teta, ale já potřebuji akorát teď lidi na pole.

KAČABOVÁ

Kačabová nadějně.

No vždyť, já bych na poli klidně pracovala.

PANTÁTA

Nezlobte se na mně teta, ale tam mají co dělat
čeledíny a děvečky, aby vydrželi tu těžkou práci.

KAČABOVÁ

Ale já to také dokážu.

PANTÁTA

Pantáta pochybovačně.

To vím, jeden den a pak bychom Vám šli na
funus. Musíte si najít trošku lehší práci, na
kterou stačíte. Ale zkuste zajít naproti, sousedi
před nedávnem sháněl kuchařku.

KAČABOVÁ

Kačabová je potešená.

Děkuji, určitě za ním zajdu, tak zatím sbohem.

**Kačabová se nezdržuje a spěchá k sousednímu stavení a buší na dveře. Otevřít
přijde panímáma.**

PANÍMÁMA

Panímáma se rozčiluje.

Co tu tak bušíte na ty dveře?

KAČABOVÁ

Kačabová mluví překotně.

Já umím vařit.

PANÍMÁMA

To je dobře, ale co já s tím.

KAČABOVÁ

Potřebujete přece kuchařku?

PANÍMÁMA

Panímáma téměř omluvně.

Teta bohužel. Před týdnem jsem jednu už najal.

KAČABOVÁ

Já bych mohla být i jako mocná síla do kuchyně.

PANÍMÁMA

Je mně líto, ale kuchařce vypomáhá moje dcera,
musí se přece naučit kuchařit, když se za chvíli
bude vdávat.

KANÍMÁMA

Kačabová sklesle.

Takže žádné místo pro mě nemáte?

PANÍMÁMA

Bohužel nemám.

KAČABOVÁ

Kačabová smutně.

Tak já zase půjdu.

Kačabová se obrátí a jde loudavě ulicí. Panímáma se za ni dívá.

PANÍMÁMA

S pánem Bohem.

Střih

12. INT. V NEBI - VEČER

Pánbůh zalévá květiny a Z jedné strany před oponu přichází Pánbůh, z druhé strany spěchá za ním Sv. Petr.

SV. PETR

Sv. Petr je udýchaný.

Panebože, Panebože, já jsem tak rád, že jsem tě našel.

PÁNBŮH

Hoří snad?

SV. PETR

To ne, to snad v nebi ani nemůže.

PÁNBŮH

Tak proč jsi takový uspěchaný.

SV. PETR

Víš, já jsem udělal malou chybičku.

PÁNBŮH

Jakou chybičku? Pustil jsi snad do nebe hříšníka?

SV. PETR

To ne, ale vzpomínáš, jak jsem ti říkal, že musíme tu Kačabovou potrestat?

PÁNBŮH

To víš, že ano, a co má být?

SV. PETR

Tak já jsem zjistil, že ona vlastně za nic nemůže.

PÁNBŮH

Pánbůh se podiví.

Počkej, jak nemůže? Vždyť tě ošidila?

SV. PETR

Já vím, ale ona za to nemůže. ona to udělala s dobrým úmyslem.

PÁNBŮH

Pánbůh kroutí nevěřícně hlavou.

Tak ona tě vzala na hůl s dobrým úmyslem? Říkají o mně, že jsem bystrá hlava, ale to je nad moje síly.

SV. PETR

Já ti to vysvětlím. Kačabová mně podvedla, protože to chtěla její dcera.

PÁNBŮH

Takže její dcera je spolupachatelka spolu s Kačabovou.

SV. PETR

Sv. Petr snaží a je netrpělivý.

Ale ne, Kačabová s tím nesouhlasila, ale chtěla holce pomoci k rychlému zbohatnutí. Však to znáš, co by matka pro dceru neudělala.

PÁNBŮH

Pánbůh ztrácí trpělivost.

Neznám, já dceru nemám.

SV. PETR

Já vím, že dceru nemáš, ale přece se díváš na lidi a víš, co je to mateřská láska?

PÁNBŮH

Pánbůh odevzdaně.

Tak co chceš po mně?

SV. PETR

Spravedlnost.

PÁNBŮH

To přece dělám každý den.

SV.PETR

Ale v tomto případě, bys měl pomoci Kačabové a potrestat dceru Danu, protože ona je ta pravá příčina, proč jsem byl podveden.

PÁNBŮH

No dobrá, já zkusím něco vymyslet.

Pánbůh jakoby chtěl zakončit konverzaci a odchází, Sv. Petr běží za ním.

SV. PETR

A jak to vymyslíš?

Střih

13. EXT. LESNÍ CESTA - VEČER

Lesní cesta, v křoví se skrývá Javor a Valibuk. Číhají na pocestné, kteří půjdou z trhu ve městě.

JAVOR

Dnes cítím, že budeme mít žně.

VALIBUK

Proč myslíš?

JAVOR

Ve městě je velký trh a všichni z okolí se tam scházejí, aby prodali své zboží.

VALIBUK

A my si tu na ně počíháme, až půjdou z trhu.

JAVOR

Přesně tak, protože budou mít naditý váček s penězi.

Z dálky se blíží chalupník, který táhne trakař, na něm leží prázdná klec na kuřata.

JAVOR

A podívejme, první oběť se k nám dobrovolně přibližuje.

Chalupník se s trakařem přiblíží k úkrytu, ze kterého vyskočí loupežníci.

VALIBUK

Kampak jdeme člověče?

CHALUPNÍK

Chalupník se lekne.
Já, já jdu z trhu.

JAVOR

A co jsme tam dělali na tom trhu?

CHALUPNÍK

Snažil jsem se prodat kuřata.

VALIBUK

Valibuk si prohlíží prázdnou klec.

Tak vidím, že jsme kuřata všechny prodali.

CHALUPNÍK

Chalupník se snaží lhát.

Ne ne, totiž, když jsem je vezl na trh, tak mně utekli z klece do lesa.

JAVOR

Javor nevěřícně.

Tak do lesa utekly. On se mezi těmi kuřaty asi našel myslitel, který uměl tu klec otevřít.

VALIBUK

A ty si teď myslíš, že my budeme běhat po lese a nahánět ty tvoje zvířátka? Tak to ti řeknu člověče, že nám to také někdy myslí a nikoho chytat v lese nebudeme.

JAVOR

Nám totiž stačí, že jsme lapili tebe.

CHALUPNÍK

Vážený loupežníci, ale co byste ze mě měli,
já nic nemám.

JAVOR

Javor zvedne bambitku a namíří na
chalupníka.

Tak když nic nemáš, tak nebudeš určitě proti
a ukážeš své kapsy. kde máš úplně prázdný
měšec.

Chalupník vytahuje váček s penězi, který je plný.

VALIBUK

Valibuk váček vezme a dívá se dovnitř.

Tak vidím, že jsi nám pěkně lhal a to se nemá.

CHALUPNÍK

Já vůbec nevím, jak se tam ty krejcary dostaly.

JAVOR

Když si tedy nepočítal, že je tam máš, tak
nebudeš určitě proti, když je mít nebudeš?

CHALUPNÍK

Ale já bych přece jenom byl rád, kdyby mně
ty krejcary zůstaly.

VALIBUK

Tak já ti něco povím, ty můžeš být rád, že tě
necháme naživu.

JAVOR

Javor hrozí bambitkou.

Tak si seber ten trakař a upaluj domů, než si
to rozmyslíme a uděláme z tebe řešeto.

Chalupník na nic nečeká, vezme trakař a běží dál cestou. Valibuk
s Javorem se na něho dívají.

JAVOR

Tak si myslím, že pro začátek je to dobrý.

VALIBUK

Určitě, nějaké krejcary už máme a určitě se

objeví i movitější sedlák s dukátky.

JAVOR

Nelelkujme na cestě a pojďme se zase
schovat

VALIBUK

Máš pravdu, je čas si počkat na další oběť.

Oba loupežníci se ukryjí opět v houští. ... Po chvíli jde cestou Kačabová.
Loupežníci ji sledují. Kačabová jde loudavě, bezmyšlenkovitě.

VALIBUK

Podívej, jde další oběť.

JAVOR

No jo, ale na boháče to nevypadá.

VALIBUK

Co ty víš, co má schovaného pod sukní. Musíme
to prověřit.

Kačabová se přiblíží k úkrytu loupežníků, kteří najednou vyskočí a namíří
bambitky na Kačabovou.

VALIBUK

Peníze nebo život.

KAČABOVÁ

Kačabová hovoří lhostejně.

Peníze nemám, tak si klidně ten můj život klidně
vemte, Máte mně zastřelit nebo si ho vezmu sama,
mně už to je všechno jedno. Prašť jak uhoď.

JAVOR

Javora jednání Kačabové překvapí.

Poslouchej osobo, a proč by sis ho jako měla sama
vzít?

KAČABOVÁ

Kačabová vzdychá.

Nemám peníze, nemám práci ani střechu nad
hlavou a přitom mně dcera zklamala, tak co tady
na tom ubohém světě bych měla dělat?

VALIBUK

Valibuk si utírá slzy, je dojatý.
I tvá vlastní dcera tě zklamala? To je tak smutné.

KAČABOVÁ

Kačabová letmo mávne rukou.
Představte si, dala přednost nastávajícímu muži
přede mnou, ale kdo ví, jestli to s ní ten mládenec
myslí vážně.

JAVOR

Javor přemýšlí.
A ty teď nemáš kam jít?

KAČABOVÁ

Vůbec nevím, co budu dělat.

JAVOR

Javor dostane nápad a ukazuje na sebe
a Valibuka.
A jak se ti líbíme my dva?

KAČABOVÁ

Jé pánové, na vdávání nemám ani pomyšlení.
Na to už jsem stará.

JAVOR

Tak jsem to nemyslel, ale jestli by si u nás
nemohla bydlet?

KAČABOVÁ

Co bych na to měla říct? Kdybyste se trochu
upravili a umyli, tak byste byli celkem šikovní
kluci.

Valibuk bere Javora bokem a šeptá.

VALIBUK

Já se odmítám mýt.

JAVOR

Javor Valibukovi domlouvá.
Neblázni Valibuku, tak snad tě to nezabije, když
smočíš jednou za den do lavoru tu svoji vousatou
hubu, na které uvíznou nudle od slepičí polévky.

VALIBUK

Jaké nudle? A slepičí polévku už jsem neměl ani nepamatuji.

JAVOR

No vidíš, ale ona nám ji udělá.

Valibuk nesměle jde ke Kačabové.

VALIBUK

Teta, a umíte uvařit slepičí polévku?

KAČABOVÁ

Co bych neuměla, tu jsem dělávala v hospodě často.

VALIBUK

A co třeba knedlo, vepřo, zelo?

KAČABOVÁ

Také umím, i svíčkovou, však jsem vařila v hospodě všem hostům, až si oblizovaly ruce od prstů až po ramena.

Javor se přidá.

JAVOR

A co tak přišívat knoflíky.

KAČABOVÁ

Umím.

JAVOR

A zašít rozpárané kalhoty.

KAČABOVÁ

To také zvládnou.

Javor bere Valibuka bokem.

JAVOR

Tak co bereme ji, ta není jak ty mladé, co nic neumí a jenom jdou po penězích.

VALIBUK

Valibuk už neprotestuje.

Když umí tu svíčkovou, tak já bych ji do služby i vzal.

JAVOR

No vidíš, tak já to s ní domluvím.

VALIBUK

A není lepší ji pohrozit hned pistolí, kdyby dělala krky?

JAVOR

To bychom tomu dali, neslyšels?

VALIBUK

A co?

JAVOR

Říkala přece, že ji klidně můžeme picnout, že je jí to jedno. Na ni musíme naopak opatrně a laskavě, aby si ten život nakonec nevzala.

VALIBUK

Myslíš?

JAVOR

To je snad jasné. ... Sleduj.

Javor jde ke Kačabové.

JAVOR

Hóóóódně sympatická osobo, vy zřejmě hledáte nějaký nocleh?

KAČABOVÁ

Už jsem Vám říkala, že nemám kde spát a večery jsou už poměrně studené.

JAVOR

A práci byste také nějakou vzala?

KAČABOVÁ

Záleží, o co by šlo, jsem už starší osoba a rubat dřevo v lese už nedokáži.

JAVOR

Kdepak rubat dřevo, budete mít na starost
úklid a budete vařit pro dva hóóódně hladové krky.

KAČABOVÁ

Tak pokud toho nesežerou tolik, jako medvěd, a
nejsou moc velcí bordeláři, tak bych to snad zvládla.

VALIBUK

Já někdy mám hlad jako medvěd.

JAVOR

Javor Valibuka umravňuje.

Pšt Valibuku, ...on jen tak straší, hlad má jako
medvěd ale tolik zase toho nesní.

VALIBUK

To mně asi neznáš.

Kačabová se do rozepře vloží.

KAČABOVÁ

Tak dobře kluci, já do toho půjdu, tak ve které
chalupě v městě mám uklízet?

JAVOR

Javor mluví nesměle.

V takové malé chaloupce, ...ale za městem.

VALIBUK

Ona je za městem a také mezi stromečkama.

JAVOR

V takovém lesíčku.

VALIBUK

V dost hlubokém lesíčku.

KAČABOVÁ

Kačabové to dochází.

No jo, vždyť mně to mohlo napadnout, když Vás
vidím s těmi bambitkami.

JAVOR

Tak asi už víš, kdo jsme co?

KAČABOVÁ

Mohlo mně to hned napadnout, že mluvím s loupežníky
a ti určitě nemají své doupě v kostele.

VALIBUK

Fuj kostel, tam jsem nikdy nebyl a ani nevím, jak
takový farář vypadá.

JAVOR

O nic jsi nepřišel, nevypadá jako my, ale odírá je stejně
o jejich peníze.

KAČABOVÁ

To máte pravdu, účtuje si za křtiny, svatby, pohřby a kdo
ví ještě co nekřesťanské peníze.

JAVOR

No a když jsem se tak hezky domluvili, mohli bychom si
tykat ne?

KAČABOVÁ

Proč ne, mně odjakživa všichni hosté v hospodě říkali
Kačabová.

VALIBUK

A já jsem Valibuk a to je Javor.

JAVOR

Tak a teď už bychom mohli jít do té naší chalupy, ať tady
Kačabová ví, co ji čeká.

Všichni tři se vydají lesem

Střih

14. EXT. NEBE - VEČER

V nebi sedí Sv. Petr u Nebeské brány a přijde za ním Pánbůh, který se
chlubí.

PÁNBŮH

To jsem to pěkně zařídil s tou Kačabovou co?

SV.PETR

Sv. Petr ale nejeví stejné nadšení.
Chuděrka, bude sloužit u loupežníků.

PÁNBŮH
No a co? Hlavně že má kde složit hlavu.

SV.PETR
Kdo ví, co s ní ti loupežníci provedou.

PÁNBŮH
Nemaluj čerta na zeď, tam se bude mít lépe
než u kdejakého boháče.

SV.PETR
Proč si to myslíš?

PÁNBŮH
Protože ji potřebují a ona není lenivá, takže
se při ní budou mít jako v ráji.

SV.PETR
Myslíš?

PÁNBŮH
To si nemyslím, to já vím. Uvidíš, že budeš
spokojený, jak se tam Kačabová zabydlí.

SV.PETR
Já spokojený určitě nebudu.

PÁNBŮH
Pánbůh se mračí.
Tak co ti zase přelítlo přes nos?

SV.PETR
Vadí mně, že ta pravá osoba, její dcera, která
zapříčinila, že jsem byl v hospodě podveden,
zůstala nepotrestána.

PÁNBŮH
A proč bych ji měl trestat?

SV.PETR
Vždyť ti to teď říkám, oškubala mně.

PÁNBŮH

To vím, nemám sklerózu, ale chtěl jsem ti říct, že je to zbytečné, abych ji trestal.

SV.PETR

Tobě se to zdá zbytečné mně pomstít?

PÁNBŮH

Pánbůh domlouvá Sv. Petrovi.

Už jsem ti jednou řekl, že nebe se nemstí...
a mimochodem ona se potrestá přece sama.

SV. PETR

Sv. Petr nevěří.

Tak to mně řekni jak? ...Dál si vydělává v hospodě jako by se nechumelilo, okrádá lidi a čeká, až si ji Albert konečně vezme.

PÁNBŮH

No právě, to se načeká. Albert má úplně jiné plány.

SV.PETR

Tak to jsem asi zaspal, připomeneš mi to?

PÁNBŮH

Albert si chce přece vzít Leonu.

SV.PETR

Tak to vypadá, ale krk bych na to nedal, pořád se ochomejtá kolem té Dany.

PÁNBŮH

Nemáš to jedno, tak si vezme Alberta, z toho tero také pro ni nekouká, je to větší lenoch , než leklá ryba.

SV.PETR

Jenomže ona by potřebovala pořádně vytrestat, aby zakusila takové trápení aspoň jako její matka.

PÁNBŮH

Pánbůh rezignovaně.

Tak dobře, vzdávám se, ať je po tvém, dceru Kačabové pořádně vytrestáme.

15. INT. V HOSPODĚ - VEČER

V hospodě stojí Dana za pultem, u jednoho stolu sedí Martin a pije pivo. Jsou tu i jiní hosté. Do hospody vchází Albert a sedne si k dalšímu stolu.

ALBERT

Dano, přines mně jedno točené, mám žízeň jako velbloud.

Dana natočí pivo a nese je Albertovi.

DANA

Tu ho máš.

ALBERT

Albert se s chutí napije.

To pivo má ale říz.

DANA

Víš Alberte, dělám tu od rána do večera a chtěla bych vědět, kdy počítáš s naší svatbou.

ALBERT

Ty už máš našetříno.

DANA

Moc našetříno nemám, je to bída.

ALBERT

Jak to?

DANA

Nevím, když tu není moje máti, hosté se do hospody prostě nehrnou.

ALBERT

Jestli ty je nebereš moc okatě na hůl.

DANA

A co mám asi tak dělat, když ty chceš, abych naspořila a já nechci čekat na svatbu celou věčnost.

ALBERT

Albert uklidňuje Danu.

Tak to ještě chvíličku vydrž a já si tě určitě vezmu.

Dana se vrací k výčepu a do hospody vstupuje Leona a sedá si k Albertovi.

ALBERT

Albert je překvapený.

Jé Leonko, tebe bych tu nečekal.

LEONKA

Normálně do hospody nechodím, ale když jinde tě bohužel neseženu. Jestli ty to zase nepečeš s Danou?

ALBERT

To ne, víš přece, že si chci vzít tebe.

LEONA

A kdy to bude?

ALBERT

Albert se ostražitě podívá k pultu.

Trošku tišeji Leonko, ať nás výčepní neslyší.

LEONA

Co je mně po ní. Já mluvím o nás.

ALBERT

Tobě to může být jedno, ale ona tu pracuje a platí mně vysoký nájem.

LEONA

Když je hloupá tak ať platí.

ALBERT

Jenomže ona ho platí, protože si myslí že si ji vezmu. A víš dobře, že každý dukát bude na svatbě dobrý.

LEONA

A není nejvyšší čas ji říct pravdu?

ALBERT

Já bych ji to řekl, ale kdo v hospodě pak bude makat?

LEONA

Kdo, kdo, co umí ona, umím i já.

ALBERT

Počkej, ty bys tu pracovala místo ní?

LEONA

Když to bude naše hospoda, tak proč ne.

ALBERT

Tak víš co, já ji někdy to řeknu, že si vezmu tebe.

LEONA

To určitě a oznámíš ji to hned.

ALBERT

Neblázní, tak najednou, aby z toho nebyla ostuda.
Nepočkáme ještě nějaký čas?

LEONA

Nevím, proč bychom měli čekat.

Leona kýve na Danu, ať přijde ke stolu. Dana přijde ke stolu.

DANA

Přála jste si něco?

LEONA

Tady Albert by Vám chtěl něco říct.

DANA

Co jsi mi chtěl Alberte říct?

ALBERT

Albert je nesvůj.
Já myslím, že to počká.

LEONA

Nepočká, jen se pěkně vymáčkni.

ALBERT

Albert s velkou nechutí.
No víš, já se budu Dano ženit.

DANA

Dana se usmívá.

No konečně, a kdy si mně vezmeš.

ALBERT

Já jsem ti chtěl říct, že ty na té svatbě nebudeš.

DANA

Dana pořád nechápe.

Prosím tě, jaká by to byla svatba bez nevěsty?

ALBERT

Tam nevěsta bude, ale s tebou se jaksik nepočítá.

DANA

Jak nepočítá?

ALBERT

Já si totiž vezmu tady Leonu.

DANA

Koho?

ALBERT

No tady Leonku.

DANA

Dana je pořádně našťvaná.

Vždyť si slíbil, že si vezmeš mně?

ALBERT

Víš, ten svět se tak nějak pořád vyvíjí a
přišla náhle změna plánu.

Dana rozhněvaná sundá zástěru a mrskne ji o stůl.

DANA

Máš pravdu, přišla změna plánu a já tady
končím.

ALBERT

Albert se Danu snaží uklidnit.

Rozmysli si to Dano. Kam půjdeš? Nemáš
ani kde spát. Ten byt nad hospodou je pořád
můj.

DANA

Ukáže na Martina, který sedí vedle.

Já že nemám kde spát? Tady Martin si mně vezme hned a půjdu k němu.

MARTIN

Martin kroutí hlavou.

Bejvávalo Danuško. Nevezmu si tě.

DANA

Jak to, že ne. Vždyť si klečel přede mnou na kolenou a prosil si, ať si tě vezmu?

MARTIN

Jenomže když jsem viděl, jak jsi se zachovala ke své mamince, tak jsem pochopil, že bychom si nerozuměli.

DANA

Tak ty mně už také nechceš?

MARTIN

Ani za pytel dukátů.

DANA

Však to nevádí, je tu spousta hezkých kluků, kteří budou o mně stát a oba budete litovat.

Dana urážlivě odchází z hospody.

Střih

16. EXT. NA ULICI - VEČER

Dana nese malý ranec a jde ulicí. Přichází k domu a klepe na dveře. Dana odchází. klepe na první dveře. Přijde ji otevřít pantáta s děvečkou.

PANTÁTA

Co byste si přála?

DANA

Chtěla bych se zeptat, zda-li nepotřebujete šikovnou holku do kuchyně?

PANTÁTA

Nepotřebujeme.

DANA

A třeba na úklid?

PANTÁTA

Také ne.

DANA

A co práce na poli?

PANTÁTA

Také nepotřebujeme.

DANA

Dana je zklamaná.

Tak já jdu dál.

PANTÁTA

To by bylo nejlepší.

Dana odchází ode dveří a jde dále ulicí. Děvečka se diví.

DĚVEČKA

Pantáto, ale my přece potřebujeme lidi na pole?

PANTÁTA

Takové určitě ne.

DĚVEČKA

Jak to, že ne? Je mladá, a má určitě silné ruce.

PANTÁTA

Ruce silné má, ale nemá svědomí, svou vlastní matku vyhnala z hospody a to ji lidé neodpustí.

Dana jde ulicí a klepe na druhé dveře. Otevře ji panímáma.

PANÍMÁMA

Děvče, co Vy tady klepete tak na večer?

DANA

Já bych chtěla u Vás pracovat.

PANÍMÁMA

Bohužel, práce u nás pro tebe není a ani nebude.

DANA

Dana hovoří z jiného soudku.

Když nemáte pro mě práci, třeba máte syna?

PANÍMÁMA

Panímáma přikyvuje.

To máš pravdu děvče, syna mám.

DANA

A nechtěl by si mně vzít?

PANÍMÁMA

Panímáma je překvapená.

A proč by si měl zrovna tebe vzít?

DANA

Dana se chlubí.

Jsem přece mladá, hezká, pracovitá.

PANÍMÁMA

A hodně samolibá, a takovou snachu já nechci.

DANA

Dana se naštve.

Když nechcete, nechte být, však budete litovat.

Dana odchází od druhých dveří a jde dále ulicí.....

Střih

17. INT. V LOUPEŽNICKÉ CHÝŠI – DEN

Kačabová, Javor a Valibuk vcházejí do loupežnické chýše.
Je tam nepořádek. Kačabová se rozhlíží.

KAČABOVÁ

Kačabová kroutí hlavou.

Trošku to tady vypadá jako na smetišti.

VALIBUK

Myslíš to nádobí na stole?

KAČABOVÁ

Kačabová mávne rukou

To také.

JAVOR

Javor se snaží omlouvat.

My bychom ho uklidili, ale v kuchyni už je úplně plný dřez a není ho kam dát.

KAČABOVÁ

A co ta podlaha.

VALIBUK

Valibuk se dívá na podlahu?

Co je s ní, mně se zdá dobrá.

KAČABOVÁ

Vždyť to tu vypadá, jako byste sypali slepicím.

VALIBUK

Jo tak, tobě jde o ty drobky na zemi?

KAČABOVÁ

Nemáte koště?

JAVOR

My takové náradí moc nepoužíváme.

VALIBUK

Valibuk ukazuje bambitky.

Máme raději donucovací náradí.

KAČABOVÁ

Jenže takovým náradím těžko pozametáte podlahu.

JAVOR

Tak my něco seženeme.

KAČABOVÁ

Kačabová zvedá ubrus.

Ten ubrus byl kdysi určitě hezký.

VALIBUK

Byl, proto jsem ho také ukrad.

KAČABOVÁ

Ted' už má ale něco za sebou.

JAVOR

Mně se zdá ještě dobrý.

KAČABOVÁ

Tobě nevadí, že má už pět dír, a je flekatý jak strakatá kráva.

VALIBUK

Valibuk trochu nesměle.

Aspoň víme, co jsme včera jedli.

KAČABOVÁ

A kde je kuchyně?

JAVOR

Tam bych ti Kačabová raději nedoporučoval
zatím vstoupit. Je to tam síla.

VALIBUK

To tam fakt není pro slabé náтуры.

KAČABOVÁ

Kačabová se nedá.

Jen mně ukažte, kde ta kuchyně je.

JAVOR

Doporučoval bych šátek na oči.

KAČABOVÁ

Tak snad nebude tak zle.

JAVOR

Javor pokrčí rameny.

Kdo chce kam, pomozme mu tam.

Javor nesměle ukazuje, kde je kuchyně. Kačabová odchází do kuchyně.
zákulisí. Loupežníci delší dobu čekají.

VALIBUK

Není tam nějak dlouho? Jestli ji netrefil
z leknutí šlak.

JAVOR

Nebo utekla kychyňským okýnkem a už se tu neukáže.

VALIBUK

A bude bloudit lesem s hrůzou v očích a do konce života bude koktat.

Kačabová se vrací a pokyvuje hlavou.

KAČABOVÁ

Kluci, to jste se tedy vyznamenali.

JAVOR

Javor nesměle.

Je tam něco špatně?

KAČABOVÁ

Celkem nic, akorát přes tu hromadu neumytého nádobí jsem hledala, kde vlastně stojí dřez.

VALIBUK

No vidíš, nakonec jsi ho určitě našla.

KAČABOVÁ

To zaschlé jídlo z těch hrnců budu muset asi odsekat dlátem.

JAVOR

Javor se snaží uklidnit.

Neboj, dláto máme.

KAČABOVÁ

A co ty zaschlé kousky masa na stěně?

VALIBUK

To nám na plotně vybuchl guláš.

KAČABOVÁ

Tak proto, já jsem myslela, že jste si oblíbili tmavou malbu stěn, ale teď si uvědomuji, že na ty stěny nejspíše přistála ta gulášová omáčka.

VALIBUK

Ale když půjdeš Kačabová do naší ložnice, uvidíš že je tam všechno v pořádku.

KAČABOVÁ

Už jsem tam nakoukla, všimla jsem si, že rádi používáte šedé prostěradla?

JAVOR

Jaké šedé, používáme bílé?

KAČABOVÁ

To jsem si mohla myslet, kluci, do peřin se nechodí spát v botách, většina normálních lidí se zouvá.... Jo a ponožky také.

VALIBUK

Ale to nám bude zima na nohy.

JAVOR

Tak si je musíme přikrýt peřinou Valibuku, Kačabová má pravdu.

KAČABOVÁ

No a co uděláme s těmi domácími zvířátky?

VALIBUK

Jakými, my tu nemáme žádného psa a ni kočku.

KAČABOVÁ

Já také o nich nemluví, mám na mysli daleko menší potvůrky, které rády pijou krev.

VALIBUK

Jestli myslíš vešky a blešky, tak to s nimi jsme už kamarádi, že jo Javore.

KAČABOVÁ

Kdybyste s nimi byli kamarádi, tak by vás nechali na pokoji, ale podívej se na své ruce, vždyť jsi samá vyrážka.

VALIBUK

Valibuk si prohlíží ruce.

Tak to není kopřivka?

KAČABOVÁ

To není kopřivka.

JAVOR

Kačabová, řekni mně, jsi určitě zkušená a pracovitá žena, jak to že jsi ztratila střechu nad hlavou?

KAČABOVÁ

To je strašně smutný příběh.

VALIBUK

Valibuk prosí.

Tak nám ho řekni, Já mám strašně rád dojemné příběhy.

JAVOR

Sedneme si a ty nám to budeš vyprávět, jo?

Kačabová, Valibuk a Javor si sednou ke stolu..

KAČABOVÁ

Tak poslouchejte. S dcerou jsme kdysi měli v nájmu hospůdku, který vynášela. Ta hospůdka patřila panu Albertovi, a moje dcera si ho chtěla vzít, ale pan Albert ale měl podmínku.

JAVOR

A jakou?

KAČABOVÁ

Že jsi vezme mojí dceru, až od něho odkoupíme jeho hospodu a ta pak bude jako věno mé dcery, které já dám dceři jako svatební dar.

VALIBUK

No a co dál?

KAČABOVÁ

Už jsme měli ty penízky téměř naspořené a měli jsme je schované v hospodě a představte si, najednou z té hospody záhadně zmizely.

JAVOR

Někdo je ukradl?

VALIBUK

No toto, jak si mohl dovolit nás předběhnout.

KAČABOVÁ

Já nevím, ale kdyby to byl zloděj, musel by se do hospody dostat násilím, ale nic nebylo porušené.

JAVOR

To není možné, musel rozbít okno nebo dveře?

KAČABOVÁ

Je to záhada Nejspíš se ty peníze propadly do pekla.

VALIBUK

A proč zrovna do pekla?

KAČABOVÁ

Protože to nebyly poctivě vydělané peníze.

VALIBUK

Kačabová neblázni, my okrádáme lidi už několik let a žádné peníze se nám zatím neztratily.

JAVOR

Tak mně napadá, kdo měl klíč od hospody?

KAČABOVÁ

Jenom já a dcera.

VALIBUK

A jseš si tím jistá?

JAVOR

A ten pán Albert, když to byla jeho hospoda, ten klíč neměl?

KAČABOVÁ

Vidíš, tak mně napadá, on ten klíč mohl mít, my jsme zámek neměnili, když jsme byli v nájmu.

JAVOR

Asi bych už měl vysvětlení, kde se ty peníze poděly, ale peklo s tím nemá nic společného.

KAČABOVÁ

Aha, že by Albert? Tak to mně nenapadlo.

VALIBUK

A co bylo dál.

KAČABOVÁ

Peníze jsme pozbyly a pan Albert mí dceři řekl, že bude muset znovu šetřit a přitom ji namluvil, že beze mně sejí bude spořit daleko rychleji.

JAVOR

A co na to tvá dcera?

KAČABOVÁ

Nechala se ovlivnit a tak jsem se sbalila a šla. Myslela jsem si, že mně někdo zaměstná, ale kdo by chtěl zaměstnat starou bábu, a ten zbytek už znáte.

VALIBUK

Valibuk bere kapesník a utírá si oči.

To je tak smutné.

KAČABOVÁ

No nic, je nejvyšší čas se pustit do práce, zatím začnu v kuchyni, kluci držte mně palce.

Kačabová odchází do zákulisí a loupežníci si potichu šeptají.

JAVOR

Víš co Valibuku, myslím, že bychom se měli podívat do města.

VALIBUK

Proč ne, na trhu jsem už dlouho nebyl.

JAVOR

Já si myslím, že se podíváme spíše k tomu panu Albertovi.

VALIBUK

A proč zrovna k němu?

JAVOR

Přece mu ty peníze nenecháme?

VALIBUK

Jo tak, máš pravdu, on si je nazaslouží.

18. EXT. NEBE - VEČER

Pánbůh odpočívá na trůně a přichází k němu Svatý Petr.

SV.PETR

Panebože, panebože, mohl bych tě na chvíli vyrušit ze tvého rozjímání.

PÁNBŮH

Pánbůh je nevrlý.

Neměl jsi ty náhodou strážit u Svaté brány.

SV.PETR

Neboj neboj, Svatou bránu jsem zamknul a dušičkám jsem řekl, ať čekají jako u doktora. Potřebuji s tebou něco ještě probrat.

PÁNBŮH

Tak co je zase špatně?

SV.PETR

Chtěl jsem se jenom zeptat, co uděláš s Albertem a Leonou?

PÁNBŮH

A co bych s nimi měl dělat?

SV.PETR

Přece Nepokradeš.

PÁNBŮH

Ty přece víš, že lidé na Zemi páchají hříchy a já je jim pak spočítám u posledního soudu. Přece se teď neroztrhnu?

SV.PETR

Ale Kačabová a její dcera dostaly předčasně, co si zasloužily, tak proč ne oni?

PÁNBŮH

Sv. Petře, víš co?

SV.PETR

Nemám tušení.

PÁNBŮH

Ty jsi nejotravnější svatý muž v celém nebi.

SV.PETR

Ale já za to nemůžu, když chci, aby bylo
spravedlnosti učiněno zadost.

PÁNBŮH

Tak dobře, já na tom budu pracovat.

Pánbůh se zvedne z trůnu a odchází a za ním cupitá Sv. Petr.

SV.PETR

A řekneš mně jak?

Střih

19. INT. V HOSPODĚ - VEČER

V hospodě sedí Albert, u pípy postává Leona. Hospoda zeje prázdnotou.

LEONA

Leona je nespokojená

Vůbec nechápu, jak to dělala ta Kačabová, že ji hospoda
vynášela. Vždyť tu nikdo nechodí.

ALBERT

Nechci ti do toho mluvit, ale jestli to není tím, že jsi
na hosty moc hubatá.

LEONA

Leona se rozčílí.

To v žádném případě. Chovám se k nim jenom tak,
jak oni si to zaslouží.

ALBERT

Leonko, musíš se držet hesla, náš zákazník náš pán,
a být k nim přívětivější.

LEONA

Tak poslouvej Alberte, paní jsem tu já a ostatní
mohou akorát tak držet hubu a pít pivo.

ALBERT

Albert beznadějně mávne rukou.
Jak myslíš Leonko.

Do hospody vstupuje Javor a Valibuk. A sedají si za stůl.

JAVOR

Dobrý den vespolek, máte něco dobrého k jídlu?

LEONA

Leona odsekne.
Jestli si myslíte, že máme nadívané holuby, tak
máte smůlu.

VALIBUK

Nám by stačila dobrá polévka.

LEONA

Přinesu Vám bramboračku ze včerejška.

Leona jde do zákulisí a přinese dva talíře s polévkou.

VALIBUK

Valibuk okusí polévku.
Ta polévka je studená.

LEONA

No a co, nebudu přece kvůli dvou porcím ohřívát
celý kastrol.

JAVOR

Na to, že je to bramboračka tam nevidím žádný brambor.

LEONA

Brambory došly.

JAVOR

Javor čichá k polévce. Šklebí se u toho.
Tak to ta polévka asi nebude ani moc extra
bramborová.

LEONA

Co se Vám pořád na ni nelíbí, víte kolik jsem se natrápila,
než jsem ji uvařila?

VALIBUK

A já se zase natrápím, než ji sním. Chutná hrozně

LEONA

Tak ji nejezte ale platit budete.

JAVOR

A pivo by nebylo?

LEONA

Zajdu pro něho.

Leona jde načepovat pivo. Pivo je znatelně pod míru. Položí piva nešetrně na stůl.

LEONA

Tady to je.

JAVOR

Javor se na to pivo podívá.

Nezdá se Vám, že to pivo je nedočepované?

LEONA

No a? Budťe rádi. Aspoň se nenamážete.

Albert se snaží vmísit do hovoru.

ALBERT

Albert se snaží Leonu uklidnit.

Leonko, to jsi musela být na ně taková ostrá, po dlouhé době přišli hosté a jenom se chtějí pořádně najíst a vypít pivo.

LEONA

Leona se rozčílí do běla.

Když se ti to nelíbí, tak já tu končím a ty si můžeš najít jinou hostinskou.

Leona sundá našťvaně zástěru a práskne s ní o stůl a odchází z hospody. Všichni se za ní překvapeně dívají.

JAVOR

Pěkně ostrá ženská, ten majitel, ci si ji tady najmul, musí být blázen.

ALBERT

Albert se neochotně přiznává.

Ten blázen jsem bohužel já.

VALIBUK

A jak se Vám to stalo, že jste přišel o rozum?

ALBERT

Máte pravdu, jsem blázen. měl jsem tu totiž kdysi Kačabovou a její dceru a já jsem je vyměnil za Leonu, co teď praskla dveřmi.

JAVOR

Když jste je vyměnil za tu Leonu, tak jste Leoně měl aspoň přikázat, aby byla na hosty přívětivější.

ALBERT

Když ona má doma schované moje peníze a já se bojím, že když se s ní nepohodnu, tak mně je nedá.

VALIBUK

Ženským nechat peníze, to by mně piclo.

JAVOR

Já být Vámi, tak si pro ty peníze k té Leoně dojdu.

ALBERT

Já bych si došel, ale ona mně stejně do své ložnice nepustí.

VALIBUK

A proč zrovna musíte jít do ložnice.

ALBERT

Protože ty peníze má ukryté pod postelí, sama mně to jednou řekla.

JAVOR

Tak ji ty peníze musíte ukrást.

ALBERT

Čí jsem nějaký lupič?

JAVOR

Máte pravdu, Vy ne.

ALBERT

No vidíte.

JAVOR

Aha a Vy víte, kde ta Leona bydlí?

ALBERT

Jak bych nevěděl, je to poslední dům na konci ulice úplně vpravo.

JAVOR

A ta její ložnice je nahoře v patře?

ALBERT

V patře a její okno čouhá přímo do zahrady.

JAVOR

Javor se postaví.

Tak my už musíme jít. Valibuku jdeme.

ALBERT

To ani nedopijete to pivo?

JAVOR

Ne, ne, máme tady s Valibukem něco v plánu a za chvíli bude noc.

VALIBUK

Valibuk se také zvedá od stolu.

A co máme v plánu?

JAVOR

To ti řeknu aá venku.

Valibuk a Javor odcházejí z hospody.

Střih

20. EXT. NA ULICI K DOMU LEONY - NOC

Javor a Valibuk jdou ulicí k domu Leony.

VALIBUK

Kde mně to taháš?

JAVOR

Přece k domu Leony.

VALIBUK

Valibuk protestuje.

Tam nejdu, S ženskou už nechci mít nic společného.

JAVOR

Však taky nebudeš, ale peníze, co má pod postelí se nám hodí ne?

VALIBUK

Jo tak, tak to jo, ale jak se dostaneme dovnitř do domu?

JAVOR

Snad bude mít otevřené okno.

VALIBUK

Ale ona spí nahoře v pokoji, Albert to říkal a já mám strach z výšek.

JAVOR

Nemusíš se bát, ty budeš držet jenom žebřík.

VALIBUK

A kde ho seženeme?

JAVOR

V každé chalupě je na zahradě žebřík, jak by potom obírali jabka?

Javor a Valibuk přijdou k chalupě, u chalupy je plot.

JAVOR

Tak myslím, že jsme tady.

VALIBUK

Musíme přelézt plot do zahrady.

Javor prochází kolem plotu.

JAVOR

Nemusíme, je tu v plotě díra jako do jeskyně. Tou prolezeš i ty.

Javor se souká přes díru a za ním následuje Valibuk.
Na zahradě u stromu je postavený žebřík.

JAVOR

Javor šeptá Valibukovi.

No vidíš, žebřík je tady, jako by na nás čekal.

VALIBUK

Valibuk šeptá také.

A tam je okno. Vezmeme a přistavíme ho
potichu k němu.

Valibuk a Javor popadnou žebřík a přistaví ho k oknu.

JAVOR

Javor potichu.

Tak já lezu, drž mně palce a žebřík.

VALIBUK

A co když se vzbudí?

JAVOR

Javor potichu.

To bych ji nedoporučoval. To bych ji musel
svázat a do rána by se ji špatně spalo.

VALIBUK

Valibuk potichu.

Tak lez, ať to už máme za sebou.

Javor leze po žebříku a proleze oknem do domu. Valibuk drží žebřík.
Za chvíli Javor slézá zpátky a za pasem má dva měšce.

Valibuk

Valibuk potichu.

Tak co, jak si dopadl.

JAVOR

Javor se potichu chlubí a ukazuje
měšce.

Však vidíš, šlo to hladce, Leona spí jak medvěd
v zimě, tu by neprobudil ani zvon z kostela.

VALIBUK

Valibuk potichu.

Tak to jsem si oddych.

JAVOR

Javor potichu.

Dáme žebřík zpátky a padáme domů.

VALIBUK

Valibuk potichu.

Jasně, je třeba zahladit stopy, aby nikdo nepoznal, že jsme tu byli na návštěvě.

Valibuk a Javor odnesou žebřík zpátky ke stromu a pomalu se vykrádají ze zahrady.

Střih

21. INT. V LOUPEŽNICKÉ CHÝŠI - NOC

Valibuk a Javor se vrací do loupežnické chýše. Stůl je umytý, na něm je hezký ubrus.

JAVOR

Javor volá na Kačabovou

Kačabová, jsme doma, přines nám čaj.

Valibuk položí váček s penězi na stůl. Valibuk a Javor si sednou za stůl. Kačabová přinese čaj a položí dva hrnky na stůl. Přitom se zadívá na váček.

KAČABOVÁ

Vidím, že jste se včera činili.

VALIBUK

To tedy jo a byla to fuška.

JAVOR

A také jsme se šli podívat na pana Alberta a jeho hospodu.

KAČABOVÁ

Vy jste byli v té hospodě, kterou jsem chtěla koupit pro mou dceru?

VALIBUK

A to ti povím Kačabová, ta obsluha byla na nás pěkně nevrlá.

KAČABOVÁ

Nic nového pod sluncem, beztak vás obsluhovala moje dcera.

VALIBUK

To jsme si také mysleli, ale říkal ji Leono.

KAČABOVÁ

Tak si mou dceru pan Albert konečně vzal a obsluhuje v hospodě někdo jiný.

JAVOR

Pochybuji, že si ji vzal, to by se o ni zmínil.

KAČABOVÁ

Tak kde se poděla vlastně má dcera?

VALIBUK

Valibuk krčí rameny.

To nevíme.

KAČABOVÁ

Asi se budu muset zítra podívat do vesnice a zjistit, co s ní vlastně je.

JAVOR

A neboj se nepůjdeš s prázdnou, nějaký dukát z toho našeho lupu dostaneš sebou.

KAČABOVÁ

Kačabová se podívá na měšec.

Já nic nechci z vašeho lupu, krást se nemá.

ALIBUK

Tak to slyším poprvé.

KAČABOVÁ

Kačabová se zatváří přísně na Valibuka.

Valibuku, ty jsi nechodil do kostela?

VALIBUK

Valibuk se škrábe za uchem.

Zatím nebyl čas.

JAVOR

Prosím tě Kačabová, ani já jsem nechodil do kostela,
co bych tam asi také dělal?

KAČABOVÁ

Nic bys tam nedělal, ale uslyšel bys, co se s tebou
stane po smrti, když budeš krást.

JAVOR

Tak nám o tom něco řekni.

VALIBUK

Já chci také slyšet pohádku.

KAČABOVÁ

Co vám teď řeknu není žádná pohádka, ale pravda
pravdoucí.

JAVOR

Tak jo, posloucháme.

KAČABOVÁ

Po vaší smrti se dostanete oba do nebe a tam bude
poslední soud.

VALIBUK

Jako s námi?

KAČABOVÁ

Přesně tak, bude Vás soudit sám Pánbůh.

JAVOR

A co bude po nás chtít?

KAČABOVÁ

Zeptá se vás, co jste v životě prováděli, zda-li jste nehřešili,
a jestli jste v životě někomu pomohli anebo naopak ublížili.

VALIBUK

A proč takový výslech?

KAČABOVÁ

To je důležité, na základě Vašich skutků na Zemi půjdete

do nebe anebo do pekla.

JAVOR

Tak nějak podvědomě cítím, že se Pánubohu moc
nebudu líbit..

VALIBUK

Když ty se mu nebudeš líbit, tak mně si asi také neoblíbí.

KAČABOVÁ

Tak to potom skončíte v pekle.

JAVOR

A nevíš, jak to tam vypadá?

KAČABOVÁ

Nevím, ještě jsem tam nebyla, ale říká se, že jsou tam čerti,
kteří přikládají pod kotel s vodou, ve kterém jsou ponořené
hříšné dušičky.

VALIBUK

Tak to nebude tak zlé. Nakonec, já mám teplou vodu rád.

JAVOR

No dobrá, třeba v tom pekle to opravdu nebude tak zlé.
Je už pozdě večer, takže jdeme lidi na kutě.

KAČABOVÁ

Javor má pravdu, jdeme už hajat, dobrou noc.

VALIBUK

Tak dobrou noc, jdu si nechat zdát o tom, jak je to v pekle
útulné a budu se vyhřívat v teplé vodě.

Střih

Všichni odcházejí do zákulisí.

22. EXT. V NEBI - NOC

Pánbůh odpočívá na trůně. Potichu za ním přijde Sv. Petr,

SV.PETR

Panebože, už spíš?

PÁNBŮH

Ne, štrykuju.

SV.PETR

Já vím, že jsem otravný, ale když já nemohu spát.

PÁNBŮH

A proto musíš budit ty druhé?

SV.PETR

já bych nebudil, ale mně to uvnitř strašně hryže.

PÁNBŮH

Pánbůh vzdychne.

Tak mně pověz, co se ti v té hlavě zase nashromáždilo

PÁNBŮH

Samozřejmě, o koho jiného. Jednou ji potrestáme, potom zase pomůžeme, a co teď s ní provedeme?

SV.PETR

Víš, my jsme ji pomohli, ale málo.

PÁNBŮH

Málo? M práci, má kde bydlet, tak co ještě?

SV.PETR

Já myslím, že by měla dostat zpátky ty peníze, co ji ukradl Albert a Leona.

PÁNBŮH

Pánbůh se podívá na Sv. Petra nevěřícně.

Co? Proč bychom ji měli vrátit peníze, o které oškubala své hosty?

SV.PETR

Proč, proč, protože to dělala jenom kvůli dceři.

PÁNBŮH

To mně nezajímá.

SV.PETR

A teď, když už není pod vlivem své dcery, dceru dodržuje úzkostlivě desatero přikázání.

PÁNBŮH

Půnbůh sarkasticky.

Jo a posluhuje loupežníkům, kteří kradou , na co přijdou.

SV.PETR

Ale to není fér od tebe. To ty jsi ji těm loupežníkům dohodil.

PÁNBŮH

Pánbůh zapřemýšlí.

Tak víš co, já ji ty peníze vrátím a ještě něco navrch, ale jednou podmínkou.

SV.PETR

Doufám, že to nebude nějaká nesplnitelná kravina.

PÁNBŮH

Kdepak, musí s těmi penězi naložit tak, aby měli z nich chudí lidé prospěch. Tak co, bude schopna tu podmínku splnit?

SV.PETR

Určitě, já už ji domluvím.

PÁNBŮH

Tak já to zařídím a už mně nechej spát.

SV.PETR

Sv. Petr se kroutí zvědavostí.

A nemohl by si mně říct, jak to uděláš?

PÁNBŮH

Pánbůh zhurta.

Huš do hajan!

Sv. Petr odchází s nechutí a brumlá si pod nosem.

SV.PETR

Pánubohu se to řekne, běž do hajan. Ale jak mám usnout, když mně vrtá hlavou, jak to udělá.

Střih

23. EXT. V NEBI – U POSLEDNÍHO SOUDU

Je nutné zajistit, aby tento obraz působil jako společný sen Javora a Valibuka.

Valibuk a Javor se blíží k Nebeské bráně, kde je vyhlíží Sv. Petr.

SV.PETR

Tak už Vás čekám páni loupežníci.

JAVOR

To je škoda, dole na Zemi nám nebylo špatně.

VALIBUK

Ale, když už jsme se dostali do nebe, tak jsme rádi, že tu zůstaneme.

SV.PETR

Tak moment pánové, jestli zůstanete v nebi, to rozhodne až poslední soud.

JAVOR

A není to zbytečná ztráta času, však my přece už od pohledu vypadáme jako velcí dobráci, že Valibuku.

VALIBUK

Samozřejmě, my bychom ani kuřeti neublížili.

SV.PETR

Takových jako Vy tady bylo bezpočet, a pak se ukázalo, že na Zemi spáchalo spoustu hříchů, takže mně následujte k Pánubohu, který Vás trpělivě vyslechne.

Sv. Petr jde v předu a za nim kráčí Valibuk a Javor. Přicházejí k nebeskému trůnu, kde sedí Pánbůh.

SV.PETR

Panebože, přivedl jsem ti dva loupežníky, abys rozhodl, zda-li patří do nebe nebo do pekla.

PÁNBŮH

A to jsi je přivedl najednou? Nemají chodit k poslednímu soudu jednotlivě.

SV.PETR

Panebože, proč si neušetřit čas, oba společně

páchali hříchy, tak společně půjdou i k poslednímu soudu.

PÁNBŮH

Máš pravdu Sv. Petře, a pokud je to tak dostanou i stejný trest.

Pánbůh pokyne oběma loupežníkům.

Přistupte ke mně blíže loupežníci a pokorně poklekněte.

Javor i Valibuk nesměle přijdou k Pánubohu a pokleknou.

PÁNBŮH

Tak mně řekněte hříšné duše, jak se vám vedlo na Zemi?

JAVOR

Bylo to báječné. Měli jsme peníze, jídlo a pití.

VALIBUK

Hodně jsme si užívali, tak doufám, že se tady budeme mít stejně dobře.

PÁNBŮH

A ostatních lidí jste si všímali?

JAVOR

Abychom se přiznali, moc ne.

VALIBUK

A proč taky, že, my jsme se měli dobře a na ostatních nám nezáleželo.

PÁNBŮH

Já vím, Vás lidé zajímali, jenom když jste je okrádali o peníze.

JAVOR

Snad nám to nebudeš mít za zlé, že jsme jim ty peníze brali, peníze kazí charakter a my jsme chtěli, aby se nezkazili.

PÁNBŮH

Za to Vy jste se zkazili dokonale.

VALIBUK

Přiznávám, kradli jsme, ale když nás necháš v nebi, tak to přece vadit nebude?

PÁNBŮH

A proč myslíte, že zloději v nebi nevadí?

JAVOR

No přece v nebi jsou všichni chudí, jak kostelní myš, takže jsme úplně neškodní, když tady není co ukrást.

PÁNBŮH

Takže podle Vás bych tu mohl strpět i třeba vrahy?

VALIBUK

A proč zrovna vrahy?

PÁNBŮH

No přece v nebi jsou všichni po smrti, takže také budou neškodní, nikoho už v nebi nezamordují.

VALIBUK

To mně nenapadlo.

PÁNBŮH

Loupežníci, musíte pochopit, že v nebi zůstane ten, který konal dobré skutky. Pomohli jste někomu na Zemi, když to potřeboval?

VALIBUK

Valibuk usilovně přemýšlí a škrábe se na hlavě.

Určitě, akorát si nemohu teď zrovna vzpomenout.

JAVOR

Javor také přemýšlí a najednou vykřikne.

Už to mám.

PÁNBŮH

Vzpomenul sis na někoho?

JAVOR

Pomohli jsme Kačabové.

PÁNBŮH

To je sice pravda, že měla u Váš střechu nad

hlavou, ale ruku na srdce, nebylo to nezištně,
Vy jste potřebovali hospodyně a ona Vám spadla
zrovna do klína.

JAVOR

Javor přikyvuje.

To je pravda.

PÁNBŮH

Takže páni loupežníci, musím Vám oznámit,
že se nebudete po smrti mít jako v ráji.

JAVOR

Takže jsme v pěkném háji.

PÁNBŮH

Bohužel.

VALIBUK

Valibuk nechápe a šeptá Javorovi.

Jako že budeme po smrti v přírodě?

JAVOR

Javor šeptá Valibukovi.

Kdepak, cítím, že to s přírodou nebude mít
nic společného.

Střih

24. INT. V LOUPEŽNICKÉ CHÝŠI. - RÁNO

Je ráno, Kačabová už chystá snídani a do místnosti vchází vystrašený Valibuk i Javor.

KAČABOVÁ

Dobré ráno kluci, snídaně je na stole.

Javor a Valibuk smutně usedají ke stolu.

VALIBUK

Já jíst nebudu.

KAČABOVÁ

Tak to slyším od tebe poprvé, ty jsi smrtelně nemocný?

VALIBUK

Ne, ale v noci jsme měl živý sen o posledním soudu a potom pekle.

JAVOR

Javor se diví.

Ty taky?

VALIBUK

A Pánbůh se s námi vůbec nemazlil.

JAVOR

A poslal nás po posledním soudu přímo do pekla.

VALIBUK

A vůbec to tam nebyla sranda.

KAČABOVÁ

Jak to? Vy už se v pekle nechcete koupat v teplé vodě?

JAVOR

Jaká teplá voda, Je vařící a bublá.

KAČABOVÁ

Tak to nebude asi příjemné.

VALIBUK

Zdalo se mně, že jsem měl z té vařící vody červenou kůži jako rozžhavenou podkovu a strašně to pálilo.

KAČABOVÁ

Tak jste měli čerty poprosit, ať tolik nepřikládají pod kotel.

JAVOR

Já je úpěnlivě prosil.

KAČABOVÁ

No a?

JAVOR

Strčili mi hlavu pod hladinu do té vařící vody, až mně vyskočili puchýře po celé hubě.

VALIBUK

Ani já jsem se nechtěl potápět, ale čerti byli jiného názoru.

KAČABOVÁ

Ten sen bude kluci asi nějaké znamení.

JAVOR

Také si myslím. Je nejvyšší čas skončit s loupežnictvím a dát se na tu správnou cestu.

VALIBUK

To jako poctivě pracovat?

JAVOR

Přesně tak, jinak skončíme v tom pekle.

Javor vstane a jde pro tři měšce dukátů, přinese je a položí na stůl.

JAVOR

Víš co Kačabová?

KAČABOVÁ

Nevím?

JAVOR

To jsou naše úspory.... A teď jsou tvoje.

VALIBUK

Valibuk trošku protestuje.

Počkej, to ji je dáme?

JAVOR

Nejsou poctivě vydělané a já s nimi nechci mít nic společného. Nebo ty je chceš Valibuku?

VALIBUK

Já je chci, ale když si vzpomenu na to peklo, tak vlastně už nechci.

JAVOR

Kačabová, měj se tu hezky, my si jdeme najít nějakou práci a tady do chýše už se nevrátíme, abychom zase nesklouzli do loupežnické.... Valibuku jdeme.

VALIBUK

Tak jo, jdeme.

Valibuk a Javor odcházejí do zákulisí.

KAČABOVÁ

Kačabová za nimi volá.

A co já s těmi kradenými penězi?

Do místnosti náhle vstupuje Sv Petr. Kačabová ho spatří.

KAČABOVÁ

Je poustevníčku, kde jsi se tu tu vzal?

SV.PETR

Šel jsem náhodou kolem.

KAČABOVÁ

Kačabová ukazuje na měšce na stole.

A nechceš peníze, co jsou na stole?

SV.PETR

Já je nepotřebuji, jsou tvoje.

KAČABOVÁ

Kdepak, moje nejsou, jsou kradené.

SV.PETR

Poctivě sice nebyly nabyté, ale samotné nebe ti je darovalo.

KAČABOVÁ

Jak samotné nebe, kdo vlastně jsi?

SV.PETR

Jsem vyslanec Pánaboha a ten ti ty peníze svěřil.

KAČABOVÁ

A proč zrovna mně? Vždyť jsem okrádala hosty, však jsi to sám zažil.

Kačabová nevěřícně.

V tom bude nějaký fígl.

SV.PETR

Žádný fígl. Nebe ti věří, že se napraviš.

KAČABOVÁ

Opravdu?

SV.PETR

Svatý muž přece nelže.

KAČABOVÁ

Tak pokud jste mně dali tu důvěru, tak já slibuji,
že se napravím a budete mít ze mně radost.

SV.PETR

Sv. Petr hrozí trochu ukazovačkem.

U nebe jsem se za tebe zaručil, tak doufám, že mně
nezklameš.

Sv. Petr odchází do zákulisí.

KAČABOVÁ

Kačabová za ním volá.

Nebojte se, nezklamu.

Střih

25. INT. V HOSPODĚ - DEN

*Hospoda je úplně prázdná. Je tam jenom Albert, který si načepuje pivo a
sedne ke stolu, pomalu upíjí.*

ALBERT

Albert mluví sám pro sebe.

Mé hospodě se teď v městě říká U mrtvoly.
Ne že by tady někoho odkrouhli, ale je tu úplně
mrtvo. Nepáchne sem ani noha, musím tu
hospodu co nejrychleji prodat, abych měl z
čeho žít.

Do hospody vejde Kačabová. Albert ožije.

KAČABOVÁ

Pozdrav Pánbůh.

ALBERT

Ale to jsou k nám hosti, kde jste se
tu vzala paní Kačabová?

KAČABOVÁ

Přišla jsem se podívat, jak se daří má dceři.

ALBERT

Bohužel, ta tu není a nic o ní nevím.

KAČABOVÁ

Vy jste si ji nevzal za ženu?

ALBERT

Nevzal.

KAČABOVÁ

A proč, vždyť jste ji to slíbil.

ALBERT

Utekla mi.

KAČABOVÁ

To se mně nezdá, vždyť si Vás chtěla vzít.

ALBERT

Albert se přiznává.

Já vím, ale já jsem nechtěl. Chtěl jsem si vzít totiž někoho jiného a Daně se to nelíbilo.

KAČABOVÁ

Aha, takže jste si vzal jinou ženu?

ALBERT

Nevzal, Leona mně také utekla.

KAČABOVÁ

A co té jste udělal, že Vám také utekla?

ALBERT

Dělala za Vás hostinskou a byla k hostům hrubá, tak jsem ji to vyčetl. A jí se to nelíbilo.

KAČABOVÁ

Kačabová se dívá kolem.

Jak vidím, také to tady nevedete nejlépe.

ALBERT

Já to tady vůbec nevedu, protože to je moc práce
a já na to nejsem zvyklej, já mám rád svůj klídeček
a pivíčko,nejraději bych tady ten podnik prodal.

KAČABOVÁ

A kolik byste chtěl za tu leklou hospodu?

ALBERT

Kdyby mně někdo dal padesát dukátů, byla
by jeho i s vybavením.

KAČABOVÁ

Kačabová vytáhne jeden váček s penězi.

To by šlo, Tady mám dukáty a můžeme si plácnout.

ALBERT

Albert je překvapený a vyskočí ze židle.

Vy máte peníze? Tak pojďme si rychle plácnout,
než si to ještě nerozmyslíte.

Střih

26. INT. NA ULICI - VEČER

*Ulicí se pomalu toulá Dana. Je nepěkně oblečená a špinavá.
Není jí do tváře vidět, je zahalena šátkem. Usedá na lavici a třepe
se zimou. Okolo jde Martin a vidí ji.*

MARTIN

Osobo, tady neseďte, ta lavička je studená
a ještě se nachladíte. Běžte raději domů.

DANA

Já nemám domov.

MARTIN

Vy nemáte kde bydlet?

DANA

Nemám.

MARTIN

Tak to není dobré, třesete se jako nábytek při
zemětřesení.

DANA

Je mně strašná zima.

MARTIN

Tak víte co, zavedu Vás do naší hospody,
tam se ohřejete.

DANA

Ale já nemám žádné peníze.

MARTIN

Martin se usmívá.

V této hospodě peníze nepotřebujete, Hospodská
je dobrá duše a když je někdo v nesnázích, tak
pomůže.

DANA

Když já nevím. Co když mně vyhodí?

MARTIN

Martin popadne Danu a vede ji.

Jen se nebojte, co pamatuji, žádného bezdomovce
ještě nevyhodila.

27. INT. V HOSPODĚ - VEČER

8. obraz – Naposledy v hospodě

Do hospody vstupuje Javor a Valibuk. Kačabová je překvapená.

KAČABOVÁ

Kluci, co tady děláte?

JAVOR

Co bychom dělali, po práci jdeme na pivo.

KAČABOVÁ

Vy máte práci?

JAVOR

Máme. Napřed jsme dělali u řezníka, ale znáš Valibuka masožravce, ten jak cítí voňavou klobásku, tak ji nedá dokud neskončí v jeho žaludku. A když řezník zjistil, že mu zásoby klobásek ubývají, tak nás na hodinu propustil.

VALIBUK

Řezník byl lakomec, ale mlynář je jiná třída.

KAČABOVÁ

Mlynář?

JAVOR

Ted' děláme u mlynáře, Valibuk nosí pytle jako pírkó a mouka mu naštěstí nešmakuje, takže je mlynář spokojený.

KAČABOVÁ

Já jsem tak ráda, že jste se chytlí poctivé práce.

Do hospody vstupuje Martin a zahalená Dana.

MARTIN

Dobrý den vinšuju, paní Hostinská, neměla byste pro promrzlou osobu trochu čaje?

KAČABOVÁ

Kačabová se podíví na Danu.

Vypadá fakt bídne, chudinka. Běžte si sednout ke stolu, já Vám ten čaj přinesu a k tomu hutnou horkou polévku

Martin a Dana si sedají ke stolu a Kačabová jim nese čaj a polévku.

KAČABOVÁ

Tady to máte.

DANA

Mockrát děkuji.

Dana s chutí jí polévku. Je vidět, že je hladová.

KAČABOVÁ

Jak to, že jste tak prokřehlá?

MARTIN

Já si myslím, že se potuluje celý den venku a večer nemá kde hlavu složit.

KAČABOVÁ

Ale to je smutné, Vy jste sirotek?

DANA

Nejsem sirotek.

KAČABOVÁ

Tak Vás zavrhl rodina?

DANA

Právě naopak, já jsem zavrhl svou maminku, a Pánbůh mně za to potrestal.

KAČABOVÁ

Kačabová si povzdechne.

No jo, znám takový případ a nemusím chodit daleko. Kdo ví, kde moje dcera teď pobývá.

MARTIN

Paní hostinská, posledně jste říkala, že byste potřebovala do hospody pomocnou sílu, co kdybyste ji vzala do služby?

KAČABOVÁ

To je dobrý nápad, Nechtěla byste u mně pracovat? A jeden pokojík mám nahoře volný.

DANA

Já si myslím, že to nepůjde.

MARTIN

Proč by to nešlo? Máš něco s rukama?

DANA

Protože tady paní hostinská neví, kdo vlastně jsem.

KAČABOVÁ

To sice nevím, kdo vlastně jsi, ale je mně to fuk, když budeš u mně pilně pracovat, špatně se mít nebudeš.

DANA

Tak já Vám paní hostinská ukážu, proč u Vás nemohu sloužit.

Dana si odhalí hlavu a Kačabová pozná svou dceru.

KAČABOVÁ

Danuško, to jsi ty?

DANA

Přece mně nenecháš u sebe, když jsem ti tak ublížila?

KAČABOVÁ

Kačabová zapřemýšlí.

Což o to, na zadek by si zasloužila, ale já ti to odpouštím. Pánbůh mně také odpustil a vím, že bys to podruhé už neudělala.

DANAana

Maminko děkuji, já už tě nikdy nezklamu.

Dana vyskočí a přitulí se k mámě. Od stolu vstane Albert.

ALBERT

Albert radostí vyskočí ze židle.

Tak když to tak dobře dopadlo, tak bychom mohli pokračovat tam, kde jsme skončili ne?

KAČABOVÁ

Kačabová se diví.

A kde jsme skončili?

ALBERT

No přece, Vy jste si měla koupit hospodu, což se stalo a já jsem si měl vzít tady Danušku ne? Tak si ji vezmu a Vy dáte tu hospodu tady dceři věnem. No není úžasné.

DANA

Já si tě Alberte ale určitě nevezmu.

ALBERT

A proč ne? Vždyť jsi mně za manžela tolik chtěla?

DANA

Jenže jsem byla slepá a hloupá. A teď vím, že bych chtěla někoho jiného.

Dana poklekne před Martina.

Dana

Martine, nechceš si mně vzít?

VALIBUK

Tak to vidím poprvé, aby holka klečela před klukem.

JAVOR

Javor přizvukuje.

Martine ber si ji, ta bude už sekat dobrotu.

MARTIN

Tak jo, Já si tě Danuško tedy vezmu, ale budeš svou maminku v hospodě poslouchat na slovo.

DANA

A tebe nemusím?

MARTIN

Martin se k Daně přivine.

To víš, že také musíš, ty prostě potřebuješ dozor, jinak bys nám mohla znovu zvlčit.

DANA

Souhlasím, když si vzpomenu na to, co jsem natropila, musím mít dohled.

KAČABOVÁ

No sláva, a veselka vystrojím já.

Kačabová jde k pultu a na něho položí druhá měšec.

Mám na to finanční prostředky a bude tady v hospodě.

JAVOR

Kačabová, doufám, že nás pozveš?

KAČABOVÁ

Musím, půjdete oba totiž tady mladým za svědka.

ALBERT

A co já, já také mohu přijít na svatbu?

KAČABOVÁ

Můžeš, ale budete Alberte za pípou čepovat pivo,
Zadarmo ani kuře nehrabe.

ALBERT

Tak já to беру, hlavně že budu mít pivo na dosah.

VALIBUK

Tak se pojďme na to napít. Já mám takovou žízeň

Kačabová a dcera Dana jde pro skleničky a všichni si připíjejí.

KONEC

